

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 6

Ročník LX

Listopad / prosinec

Number 6

Volume LX

November / December

2012

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Věstník Vám přeje šťastné a veselé vánoce

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Uctění památky T G Masaryka	8
Kulatá výročí zakladatelů Sokola	8
Žalov	9
Manifest českých spisovatelů	9
Připomínka obětí nacizmu	10
Zprávy z konsulátu ČR	11
70 let od vypálení Ležáků	12
Letem světem	12
My first steps in Australia	15
Hádkový koutek	21
Humor	22
Slovanské vzájemnosti	23
Hungaria, prastará zem	25
Proof of Aboriginality	28
Jews leaving Europe	29
Slováci	30
EUSSR over the top?	31
Global warming stopped	32
Česká příjmení	35
Perly a perličky	38
Na obzoru plachta bílá	42
Z tajů krás české řeči	45

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,

M Daňková

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

2. 1. 2013

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Milé sestry a milí bratři,
rád bych poděkoval všem členům výboru naší jednoty za účinnou spolupráci během tohoto roku. Rád bych také poděkoval všem členům a ostatním krajanům, kteří tento rok navštívili naše sokolské aktivity, a také za všechny jejich finanční příspěvky. Do nového roku všem přeji všechno nejlepší, mnoho zdraví, spokojenosti, a dobré vůle k další plodné spolupráci. Během zbytku tohoto kalendářního roku máme ještě na programu uspořádání dvou tradičních akcí – dětskou sokolskou nadílku s Mikulášem, andělem a čertem, a posledního dne prosince silvestrovskou zábavu, na kterou bych rád srdečně pozval všechny krajany.

Nazdar *Jan Jelínek*

NAŠE AKCE

MIKULÁŠ – 2. 12. strana 7; **SOBOTNÍ VOLEJBAL** – 10. a 24. 11. a 8. 12. strana 30 a 37; , **SILVESTR** – 31. 12. strana 7.

Pravidelné akce na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS rádio (strana 31) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 28.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a vydání od 1. 9. 2012 do 31. 10. 2012 zveřejním ve Věstníku leden/únor 2013. Z technických důvodů toto číslo jde do tisku před koncem října.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2013 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2013 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ..**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013. je \$25 v Austrálii a \$30 v zámoří.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Petr Čermák

ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK 2013 \$25 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31. 1. 2013

Advokátní kancelář v Praze poskytuje
právní pomoc v České republice

Kontakt: e-mail: astara@astara.cz

Sokol Sydney Vás zve na

Mikulášskou nadílku

**v neděli 2/12/2012
od 14:00 to 17:00**

VSTUPNÉ \$ 5 ZA RODINU

PROGRAM

- 14:00 Hry, loutky, drobné skládačky**
15:00 Mikuláš, andělé, čert
15:30 Nadílka (rodiče mohou též přinést vlastní dárky)
17:00 Konec

**Bufet bude otevřen pro lehké občerstvení
Poslední příležitost uvidět výstavu Krteček**

SILVESTR 2012

**Zveme všechny, kteří se chtějí pobavit
a zazpívat si na silvestrovskou oslavu
v Sokole Sydney.**

**Pro bližší informace a rezervace volejte:
Eva Čermáková 9981 4765 nebo 0401 681 742**

UCTĚNÍ PAMÁTKY T. G. MASARYKA

eSokol 8-9-2012

Letos 14. září uplynulo 75 let od úmrtí prvního prezidenta samostatné Československé republiky – prezidenta Osvoboditele Tomáše Garrigue Masaryka. Stejně jako každý rok, také letos si sokolové toto výročí připomněli i účastí na slavnostním vzpomínkovém ceremoniálu v Lánech, při němž jménem České obce sokolské položili kytici k hrobu T. G. Masaryka zástupce vzdělavatele župy Jana Podlipného bratr Vladimír Šilhan a náčelník župy Jana Podlipného bratr Petr Čížkovský. Květiny k hrobu TGM položila rovněž delegace župy Budečské, která – a zejména T. J. Sokol Lány – o odkaz TGM pečuje, mj. i spoluprací s Muzeem TGM v Lánech. V odpoledních hodinách se starostka ČOS sestra Hana Moučková a jednatelka vzdělavatelského odboru ČOS sestra Květa Volková zúčastnily vzpomínkové akce u sochy T. G. Masaryka na Hradčanském náměstí v Praze, k níž rovněž jménem České obce sokolské položily kytici.

Pietní akce v Lánech se zúčastnili sokolové z žup Jana Podlipného, Barákovy a Scheinerovy a z dalších sokolských jednot – zájezd k hrobu TGM a následně do míst připomínajících působení Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera (do Nového Jáchymova a do Svaté k myslivně Král a Scheinerově vile) uspořádal vzdělavatelský odbor župy Jana Podlipného.

„KULATÁ“ VÝROČÍ ZAKLADATELŮ SOKOLA

eSokol 8-9-2012

Po celý letošní rok si připomínáme 150 let od založení Sokola. Letos ale mají „kulatá“ jubilea také zakladatelé Sokola – 12. září uplynulo 190 let od narození Jindřicha Fügnera a 17. září 180 let od narození Miroslava Tyrše.

Jindřich Fügner se narodil v Praze v roce 1822 v rodině obchodníka s látkami a byl také určen pro obchodní dráhu. České vlastenectví, jímž byla prodchnuta Fügnerova rodina, mělo naň hluboký vliv. Studoval gymnázium, v páté třídě však musel pro své svobodomyšlné jednání ústav opustit a věnoval se obchodu. V roce 1849 si otevřel samostatný obchod, avšak práce v něm ho neuspokojovala, více se věnoval svým kulturním a sportovním zájmům, pokračoval ve sebevzdělávání. Padesátá léta měla vliv na upevnění Fügnerova vlasteneckého citění. Bachův absolutismus, osud Karla Havlíčka Borovského, studium českých dějin a příklady antických hrdinů, to vše vedlo Jindřicha Fügnera ke sblížení s Tyršem. Při šťastném osudovém setkání obou mužů v krivoklátské přírodě došlo k názorové shodě a posléze k uskutečnění velkolepé sokolské myšlenky. Ve funkci prvního starosty Sokola se zapsal do dějin jako výborný organizátor, nezištný, štědrý anonymní podporovatel hospodářských zájmů Sokola a ryzí demokrat. Bez jeho hmotné podpory by Sokol nepřekonal svá první léta. S jeho podporou vznikla v roce 1863 první sokolovna v Žitné ulici v Praze.

Miroslav Tyrš se narodil v roce 1832 v Děčíně. Vystudoval akademické gymnázium v Praze, poté krátce studoval práva, ale brzy přešel na filozofickou fakultu, kde ho nejvíce zaujala filozofie, estetika, historie, zejména antika, přírodní vědy a na lékařské fakultě absolvoval i přednášky z anatomie. To vše souviselo s jeho představou, že každý člověk by měl být co nejdokonalejší po stránce tělesné i duševní – po vzoru antické kalokagathie. Tyto principy pak uplatňoval v Sokole.

Významné bylo již zmíněné Tyršovo seznámení s Jindřichem Fügnerem. Rozhovory těchto dvou osobností se zabývaly uměním, filozofií a historií, ale i situací v tělovýchově, která mohla přispět k zvýšení sebevědomí národa. Od roku 1871 řídil časopis Sokol, jehož prvním úvodníkem se stala stať Naš úkol, směr a cíl. Významným spísem jsou Základové tělocviku, obsahující Tyršovu tělocvičnou soustavu s prvním českým názvoslovím. Tyrš se staral také o výchovu cvičitelů. Mimo to psal různé teoretické statě z oblasti filozofie a estetiky. Svoji činností výrazně přispěl k rozvoji moderní tělovýchovy a sportu u nás.

–red

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2013.**

Žalov.

Pár dní před zahájením XV. všesokolského sletu – 27. června 2012 – zemřel ve věku nedožitých 93 let bývalý starosta Sokola Jeseník, bývalý župní vzdělavatel a dopisovatel vzdělavatelského odboru ČOS **bratr Stanislav Malcher** ze Sokola Jeseník, Sokolské župy Severomoravské. Bratr Malcher byl rovněž dlouholetým dopisovatelem časopisu SOKOL. Bratr Stanislav Malcher byl vždy velice aktivní. Jednou z jeho posledních akcí, jíž se zúčastnil, byla Sletová štafeta 2011. Navždy zůstane i v našich vzpomínkách jako dobrý člověk a věrný Sokol. Pavel Burget, župa Severomoravská
Bratr Malcher nám napsal pěkný dopis, který jsme uveřejnili ve Věstníku květen/červen. Tuto smutnou zprávu přetiskujeme z internetového eSokol 8-9 2012.
Redakce Věstníku.

V říjnu jsme se rozloučili za účasti jeho početných pozůstalých – manželky, dcer, synů a vnoučat – s dlouholetým členem naší jednoty **bratrem Janem Jiřím Federerem**. Zemřel v pozeňnaném věku. Letos v dubnu oslavil stovku, a odešel pryč z tohoto slzavého údolí poklidně ve spánku z večera do rána. Bratr Federer se narodil ještě za panování rakouského císaře v Praze v roce 1912, jako rodinný příslušník majitelů výroby kravat s obchodem s kravatami Na Příkopě. Během druhé světové války byl příslušníkem československé armády v Británii, a později odešel do exilu v Austrálii, kde byl dlouholetým členem Československé obce legionářské. Zesnulý býval v mladších letech také horlivým návštěvníkem sokolských zábav a jiných akcí. Nechtě odpočívá v pokoji.

V říjnu jsme se rovněž šli rozloučit se čtyřiařadesátiletou **sestrou Marií Kubinyi**, matkou a babičkou několika vnoučat. Zesnulá sestra Kubinyi byla dlouholetou činnou členkou naší sydneyjské sokolské jednoty, kdysi i pilnou cvičenkou, a byla i čtenářkou našeho Věstníku. V mladších letech nikdy nechyběla jako účastnice sokolských představení, jak před postavením sokolovny tak potom v ní jako našem Národním domě. Její manžel, Slovák, zastával po desítky let funkci sokolského matrikáře, a také nám dlouho obstarával pokladnictví. Její dcera bývala pilnou členkou taneční skupiny vedené obětavou sestrou Mestekovou. Sestra Kubinyi nám bude chybět, a vzpomínka na ni i na jejího již před lety zesnulého manžela zůstane trvalou památkou v dějinách naší zdejší sokolské jednoty. Světlo věčné nechtě jí svítí...

Manifest českých spisovatelů

17. května 1917 byl publikován Manifest spisovatelů, první oficiální projev nesouhlasu s nadvládou Rakouska-Uherska na domácí půdě během první světové války. Text navrhl člen české Maffie a šéf činohry Národního divadla, básník Jaroslav Kvapil. Manifest byl naléhavou výzvou českým poslancům na říšské radě, aby důstojně obhajovali národní zájmy, nebo raději aby se vzdali svých mandátů. Z Manifestu vycházelo státoprávní prohlášení Českého svazu.

Českému poselstvu na říšské radě!

Obracíme se k Vám, pánové, ve velké době našeho národního života, v době, za níž všichni budeme odpovídati celým staletím. Obracíme se k Vám, k poselstvu českého lidu, dobře vědouce, že my čeští spisovatelé, osobnosti v našem životě veřejně činné

a známé, máme nejen právo, nýbrž i povinnost, mluvit za rozhodnou většinu českého světa kulturního a duchovního, ba i za národ, jenž sám promluvit nemůže.

Co nejdříve sejde se říšská rada a politickému zastupitelstvu českého národa naskytne se poprvé za války příležitost, aby z její tribuny projevilo všechno, co se dosud projeviti nemohlo ani tiskem, ani jiným veřejným způsobem... Nuže, pánové, aspoň tam buďte pravdivými mluvčími svého národa, aspoň tam povězte státu i světu, co Váš národ chce a na čem trvá! Aspoň tam splňte svou svatosvatou povinnost a zastaňte se českých práv a českých požadavků v této nejosudovější době světových dějin způsobem nejrozhodnějším a nejobětavějším, neboť nyní rozhoduje se o českém osudu na celá staletí! ... Teď však se otevírají brány rakouského parlamentu, a politickým zástupcům národů poprvé se naskytá příležitost, aby, budou-li chtít, svobodně mluvili a jednali. Cokoliv řeknou a cokoliv ujednají, uslyší se nejenom doma, nýbrž i v celé Evropě, ba v zámoří. Na Vás pánové, jakožto na mluvčí československého národa pohlížeti budou dnešek i budoucnost, a není sporu, čeho po Vás žádají...

Evropa demokratická, Evropa národů svéprávných a svobodných jest Evropou zítřka a budoucnosti. Národ žádá po Vás pánové, abyste byli s touto velkou dějinnou chvílí, abyste jí věnovali všechny své schopnosti, abyste jí obětovali všechny jiné zřetele, abyste v té chvíli jednali jako mužové nezávislí, mužové bez všelikých závazků a prospěchův osobních, mužové svrchovaného mravního a národního vědomí. Nedovedete-li učiniti zadost všemu, čeho národ po Vás žádá a co Vám ukládá, vzdejte se raději svých mandátů, prve než na říšskou radu vejdete, a odvolejte se k své nejvyšší instanci: k svému národu!

V Čechách a na Moravě, v květnu 1917.

Následovalo 222 podpisů, mezi nimi např. Jindřich Šimon Baar, Otokar Březina, Josef Čapek, Karel Čapek, Karel Matěj Čapek-Chod, Jakub Deml, Viktor Dyk, Vladimír Helfert, Jan Herben, Adolf Heyduk, Alois Jirásek, Jan Kapras, Jan Klecanda, Karel Klostermann, Eliška Krásnohorská, Kamil Krofta, Petr Kříčka, Jaroslav Kvapil, Jiří Mahen, Josef Svatopluk Machar, Marie Majerová, Helena Malířová, Alois Mrštík, Zdeněk Nejedlý, Arne Novák, Ivan Olbracht, Emanuel Rádl, Karel Václav Rais, Antonín Šova, Antal Stašek, František Xaver Svoboda, Růžena Svobodová, František Xaver Šalda, Anna Marie Tilschová.

PŘIPOMÍNKA OBĚTÍ NACISMU

eSokol 8-9-2012

Český svaz bojovníků za svobodu pravidelně v říjnu pořádá zájezd do koncentračního tábora Mauthausen, aby zde jeho účastníci uctili památku obětí československých vlastenců, podporovatelů příbuzných parašutistů operačních skupin ANTHROPOID, SILVER A, OUT DISTANCE a INTRANSITIVE, zavražděných v tomto koncentračním táboře ve dnech 24. 10. 1942, 26. 1. 1943 a 3. 2. 1944. Je tomu tak i letos, kdy se uctění památky obětí koná 24. října u příležitosti 70. výročí heydrichiády.

Mezi oběťmi, které v uvedených dnech byly v Mauthausenu zavražděny nebo v tomto táboře zemřely, bylo i mnoho sokolů. Proto i Česká obec sokolská si v říjnu připomíná památku svých sokolských předchůdců, kteří za svobodu své vlasti položili v době nacistické okupace životy. Historické prameny uvádějí, že v letech 1939–1945 bylo vězněno 11 611 členů ČOS, z nichž 1 212 bylo popraveno. V koncentračních táborech, káznicích a věznicích zemřelo dalších 2 176 bratrů a sester. V českém povstání padlo 654 sokolů a dalších 164 bylo raněno. Další stovky či tisíce sokolů padly na bojištích 2. světové války. Na jejich hrdinství Česká obec sokolská nikdy nezapomene. I proto se zástupci sokolů každoročně účastní pietní akce v Mauthausenu a oběti nacistického teroru si rovněž připomíná při vzpomínkové akci u pamětních kamenů z koncentračního tábora Mauthausen, umístěných na věčnou paměť sokolských bojovníků za svobodu v atriu Tyršova domu v Praze.

Konzulát České republiky v Sydney

Volba prezidenta České republiky – informace pro občany ČR

Předseda Senátu Parlamentu ČR svým rozhodnutím, uveřejněným ve Sbírce zákonů pod č. 322/2012, vyhlásil dne 1. října 2012 volbu prezidenta republiky a stanovil dny jejího konání na 11. a 12. ledna 2013 (1. kolo).

Na základě ustanovení § 2, odst. 2 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky) bude hlasování při volbě prezidenta republiky probíhat i ve Zvláštních stálých volebních okrscích, vytvořených při zastupitelských úřadech ČR v zahraničí, tj. rovněž na Konzulátu ČR v Sydney.

Případné 2. kolo volby prezidenta bude probíhat ve dnech 25. a 26. ledna 2013.

Základní informace pro voliče – občany ČR:

1. Volba prezidenta republiky se koná tajným hlasováním na základě všeobecného, rovného a přímého volebního práva;
2. Právo volit má každý občan České republiky, který dosáhl věku 18 let;
3. Hlasování při volbě prezidenta na území Austrálie proběhne v prostorách Zastupitelského úřadu ČR v Canbeře a v prostorách Konzulátu ČR v Sydney (dále K Sydney).
4. **Aby mohl občan ČR hlasovat na K Sydney, musí být zapsán ve Zvláštním volebním seznamu vedeném na K Sydney, a to nejpozději do 2. prosince 2012.** K zápisu je nutná písemná žádost adresovaná konzulárnímú úseku (ve volné formě).
5. Volit na K Sydney mohou i občané ČR na základě voličského průkazu, který jim byl vydán v místě, kde jsou vedeni ve volebním seznamu.
6. Pokud je občan ČR zapsán ve Zvláštním volebním seznamu na K Sydney, avšak hodlá volit na území ČR, musí požádat náš konzulární úsek písemně buď o vyškrtnutí ze seznamu voličů (lhůta do konce pracovní doby dne 12. prosince 2012) nebo o vystavení voličského průkazu. Voličské průkazy lze vydávat nejdříve dnem 27. prosince 2012, konec lhůty pro doručení písemné žádosti o vydání voličského průkazu je 4. ledna 2013, pro osobní předání žádosti o vydání voličského průkazu je to den 9. leden 2013.

Krtek v Austrálii a na Novém Zélandu 2012

Termíny výstav ilustrací Zdeňka Milera v jednotlivých městech Austrálie a Nového Zélandu. Konzulát ČR v Sydney srdečně zve malé i velké na výstavu knižních ilustrací Krtečka malíře Zdeňka Milera. Děti kromě ilustrací budou mít k dispozici knihy, leporela a hračky s Krtečkem.

Termíny výstav ilustrací Zdeňka Milera v jednotlivých městech Austrálie a Nového Zélandu.

Sydney 3. 11. – 16. 11. 2012 - Goethe Institut;
18. 11 – 2. 12. 2012 – Sokol Sydney

Brisbane 25. 11. – 9. 12. 2012 - Československý Klub

Perth 8. 12. – 9. 12. 2012 – Mikuláš s Krtečkem, Česká škola Perth

Auckland 14. – 15. 12. 2012 ČS výbor

Christchurch 10. 11. – 16. 11. 2012 – Keith Morant Ateliér

Wellington 15. 12. – 19. 12. 2012 ČS klub

Konzulát ČR v Sydney ve spolupráci s Albatross media, Moravskou Ústřednou Brno, Detoa a Dino Toys vyhlašují výtvarnou soutěž pro děti do 9 let nazvanou Krtek v Austrálii a na Novém Zélandu.

12 nejzdařilejších prací odměníme knihami a hračkami s motivy Krtečka. Vítány jsou i soubory prací z Českých škol.

Výtvarná dílka spolu se jménem, věkem dítěte a adresou nám prosím zašlete na adresu Konzulátu ČR v Sydney P. O. Box 132, 2030 Vaucluse, NSW do 12. 12. 2012.

UPLYNULO 70 LET OD VYPÁLENÍ LEŽÁKŮ

eSokol 8-9-2012

Letos v červnu jsme si připomněli 70. výročí neblahé události – 24. června 1942 vtrhlo gestapo do osady Ležáky, domy vypálilo a muže, ženy a děti zavraždilo. O tom, jak jsou Ležáky uloženy v paměti lidí, napověděla účast na letošní pietní slavnosti. Byla krásná a slunná neděle 24. června 2012 a do ležáckého údolí se sešly stovky návštěvníků, aby uctily památku zdejší tragédie. Součástí ležáckého pietního aktu byla mše celebrowaná arcibiskupem Dominikem Dukou a účast s projevem prezidenta republiky Václava Klause. Jejich slova vyjadřovala hlubokou úctu k obětem s nadějí, že se to nikdy nebude opakovat a nesmí se zapomenout. Naši krásnou českou hymnu zazpíval chlapecký sbor Boni pueri. Celého pietního aktu se zúčastnili politici z Česka, ze zahraničí a představitelé regionů. Úctu obětem nacistické pomsty přišly vzdát všechny generace. Nikdo nelitoval, že se pietní vzpomínky zúčastnil. Lidé přišli dobrovolně s pocitem české národní hrdosti.

K uctění památky přispěli svojí účastí i zástupci Sokolské župy Východočeské – Pippichovy sestra Světlana Hoffmannová a bratři Vlastislav Pilař a Jiří Čáslavka. Sokolové v této hrůzostrašné době byli zapojeni do odbojové činnosti ve východních Čechách.

–red

LETEM SVĚTEM

Jinak by ani nemohlo být – červencové vydání **Svobodných Vídeňských Listů** je zcela ve znamení jubilejního pražského všesokolského sletu. Kromě celé titulní stránky jsou sletu věnovány i další stránky, a celé číslo skýtá velkou řadu zajímavých snímků ze sletového prostředí v červencové Praze, především samozřejmě fotografií s účastníky rakouské župy Sokola. Nechybí však ani kritický hlas jedné účastnice pod titulkem „Přísně utajený slet“ – a i já bych jako přímý pozorovatel v Praze toto smutné konstatování podepsal. Stěžuje si, že se v Praze nesetkala ani s jedním sletovým plakátem. „Skutečně zabořilo to, co nám řekl jeden číšník na Hradě,“ píše informátorka „aKa“ z Vídně: „Když komunisti pořádali spartakiády, uměli je propagovat tak, že o tom všichni věděli...“. Dodal bych k tomu – české prostředí dokonale otrávené a vedené dnes postbolševickými příživnickými potentáty není sokolské myšlenky nijak vřele nakloněno, a nebylo nepochybně v zájmu někdejších, a dnes velice aktivních mocipánů v republice figurujících pod vlajkou pravých demokratů, slet nijak zdůrazňovat. Český lid již tradičně dává přednost pobytu na chatách. Konečně ani Havel ani Klaus se nijak neproslavili náklonností nebo alespoň slušnou znalostí nejstaršího českého spolku jakým je Sokol. – Záříjové vydání Svobodných Vídeňských Listů přetiskuje zajímavou úvahu Ludvíka Vaculíka z Lidových novin v jejich rubrice Poslední slovo jednající o sokolském výročním sletu letos v Praze. Ludvík Vaculík, pokud mě paměť nemýlí, se ukázal v době „Pražského jara“ v roce 1968 již dočista vyléčeným komunistou, a jedním z mluvčích protikremelského Dubčekova směru. Ve svém článku v Lidových novinách vyzdvihuje, že v televizi se zájmem sledoval cvičení sokolů a vzpomíná, že v dětství i on sám do sokola chodil. Konstatuje i smutnou skutečnost že jsme „nezaznamenali, jak se tohoto vlasteneckého díla zúčastnila Praha... Chyběl i pan prezident a předseda vlády...“. Nu, je vidět, že na stará kolena se Vaculík také hlásí k národní tradici

Sokola... Že nebyl přítomen prezident Klaus, to jen potvrdilo jeho sameťácké tendence – překotné privatizaci dával přednost před pozvednutím sokolské myšlenky z bolševického ujařmení. Právě tak i chartista Havel dával přednost letu filosofa v oblacích před vzkříšením sokolské tradice. Ostatně jak Klaus, tak Havel byli v době sokolské svobody ještě mladými zajíci. A Havel jako chartista se sokolskými problémy jistě nikdy obzvláště nezaobíral.

American Sokol z července/srpna tohoto roku uvádí zajímavý článek – samozřejmě anglicky – o tom, co všechno má obsahovat „skříňka první pomoci“. Na uvedeném seznamu je seřazeno půldruhé stránky věcí! Sotva se tomu chce věřit... Záříjové vydání pak přináší na titulní stránce snímky z konání letošního všesokolského sletu v Praze, jehož se američtí sokolové opět tradičně zúčastnili.

Noviny Vratislava Bejšáka z 27. VIII. – 9. IX. 2012 přinášejí jeden z dosud jimi vůbec kdy uveřejněných článků, pod hlavičkou „Vzpomínka na krajana“ a z pera George Švehly. Je to vlastně Švehlův nekrolog zabývající se životem a činností jeho přítele vloni zesnulého, Jiřího Chaloupky. Autorova slova nám všem znovu připomínají, že po dlouhá léta žil mezi námi jeden z největších znalců kulturního prostředí australských domorodců obývajících tento zemědělský po nějakých čtyřicet či padesát tisíc let, tudíž po dobu mnohem delší, než během které je nám znám život kteréhokoli jiného lidského plemene. Chaloupka se – podle Švehlovy informace – narodil v Týništi nad Orlicí a musel do Austrálie dorazit kdysi jako mladíček. Většinu života v Austrálii trávil v Severním Teritoriu mezi domorodci. Stal se jejich důvěrníkem a znalcem nalezišť jejich prehistorických jeskynních kreseb... „Jirka byl první bílý muž, který kdy tyto nádherné umělecké galerie spatřil...“, připomíná Švehla. Nu, není pochyby o tom, že Jiří Chaloupka byl jedním z těch Čechů, kteří se svým konáním zasloužili o kulturu australského kontinentu, tak jako se jiný z Čechů zasloužil o ustavení zdejšího baletu, další Čech o rozvoj lyžaření, ještě další o podporu děl australských malířů a stolování se sklenkou vína, a jeden z prvních, Mojmír Zachar, o interpretaci jazyků domorodců na Nové Guinei... K tomu všemu ještě dvě poznámky. Je s podivem, že domácí čeští antropologové dosud Jiřího Chaloupku nedovedli objevit. A za druhé, zlatou Novinám za uveřejnění Švehlova nekrologu o muži, jehož zásluhy si my, jeho vrstevníci, dost často nepřipomínáme, ať už byl onen článek napsán přímo pro Noviny, nebo odněkud přetištěn.

Záříjová **canberská Beseda** se oděla opět do modra, s perněstejným hradem na titulní stránce. Hrdě nám také oznamuje, že členka kroužku Besedy, mladička Vendulka Wichtová z Coomy, se proboujvala do televizního pořadu „The X-Factor Australia“!... Beseda obsahuje i pozoruhodný článek sestry Zory Kašpárkové, která se osobně letošního výročního sletu v Praze zúčastnila.

Už jenom vzít **Čechoaustralana** do ruky je jistým druhem potěšení. Bývá vkusně vypraven a působí dojmem pečlivě pěstěné zahrádky. Nejsem tudíž nijak překvapen, když beru do ruky výtisk z jara/podzimu 2012 a prohlížím bohatě vypravenou titulní a zadní stránku. Na té titulní stránce je sice poněkud zmatená informace – „Balada o poľných vtákoch – Mirko Žbirka se symfonickým orchestrem Amfiteátr Loket, léto 2012“, ale na té zadní je snímek „ikonické velbloudí projížďky“ po pobřeží Západní Austrálie, kde vidíme dlouhou řadu pochodujících velbloudů... Co platí o obalu, to platí i o obsahu tohoto listu. Kde začít, kde končit, co vybírat mezi pestrým obsahem zajímavostí? Snad podtrhneme především moudrá slova Břetislava Kotyzy v jeho článku „Postavení českého spisovatele dnes“, kde nám sděluje: „...Ozývají se hlasy, že beletrie se svým etickým sdělením na rozsáhlé ploše klasické knihy, nebude mít do budoucna šanci k přežití. Že poesie svojí krásou slova a zkratkou myšlenky již neoslovuje uspěchaného jedince. Že nebudou čtenáři, kvůli nedostatku volného času. Že nebudou spisovatelé, kvůli mizivým, anebo žádným honorářům. Že nebude nic, jen honba za materií. Troufám si tvrdit, že tomu tak není a v budoucnu ani nebude. Potřeba psát a potřeba číst je potřebností ducha jedince, a v širším měřítku ducha celého lidského společenství. V psaném slovu je obsažena emoce ciselovaného lidského srdce a záznam rozumové zkušenosti generací před námi, a zcela jistě i generací po nás. Zde se, píšící a čtoucí, my lidé setkáváme na nemateriální úrovni a těšíme se ze vzájemné rozdílnosti a zároveň ze vzájemné podobnosti...“. – Vydavatelka a šéfredaktorka Barbara Semenová trávila téměř rok v republice, a v obsáhlém úvodníku se zabývá svými postřehy. Sděluje nám, že podle jejího přesvědčení hlavní věcí, která „Česku chybí, je osvěta“... Oblékla si „kraťasy“

a s batohem vyrazila vlakem ven, „mezi ten prostý lid“. A píše: „... chudobu ani bídu nevidím. Naopak, zvláště menší města a vesničky jen kvetou ... Nové střechy, pastelové omítky, plastová okna, zrenovovaná čistá náměstí, pestrobarevné zahrady – radost pohledět. Nové fasády, nové chodníčky...“. Každé její slovo bych podepsal, sám jsem letos projížděl Čechami, sám jsem tu novou úhlednost a úpravnost pozoroval... A dále píše: „...Jako mnozí krajané vracející se čas od času do České republiky, vidím i já lepší budoucnost země s příchodem nové generace, která snad odmítne staré a donedávna zde panující zlozvyky. Mladým se přežitky doby, jako je korupce, závist, hrubost, lajdáctví a lhostejnost, přirozeně nelíbí a vyjíždějí dnes volně do světa, kde získávají tu lepší představu o tom, v čem je třeba nápravy a v čem jejich země naopak vyniká nad ostatními...“. Vyslovuje podiv nad neustálým reptáním domácích Čechů, a dochází k závěru: „... Takže to přece jen bude v tom českém nazírání, nikoliv ve skutečném stavu věcí. Věřím v český národ, v dnešní době ale potřebuji Češi jako sůl pár nových osvícenců, kteří by je inspirovali k pozitivnímu sebevědomí, hrdosti, vyšším cílům a pansofickému porozumění...“. Podepisují s nadšením každé slovo Barbory Semenové... Z jejího pera bych upozornil i na její prožitek v pražském divadle Radka Brzobohatého při představení kusu Tančírna, kde prý nepadne jediné slovo a vše je vyjadřováno hudbou a pohyby – a tato její úvaha uzavírá toto číslo Čechoaustralana. Musí uzavřít i naše řádky zde jemu věnované.

Srpnové vydání **zVěstníku Sokola München** v úvodníku Karla Pokorného se zabývá letošním sokolským sletem v Praze, a stěžuje si v něm především na chování zástupce prezidenta Klause Ivana Steigra vůči mnichovským sokolům reprezentovaným právě jednotou starosty Pokorného... V zajímavé reportáži o sletových událostech v červencové Praze se pak uvnitř listu dotýká nevlídného chování vůči mnichovské jednotě téhož Ivana Steigra i její pisatelka Jitka Scholzová. Zřejmě i mnichovských sokolů se nepříjemně dotkla prezidentova nepřítomnost na sokolském slavnostním pochodu Prahou, jakož i nevlídný postoj k Mnichovanům jeho zástupce snaživšího se – podle slov Scholzové - „všemi silami znemožnit účast naší jednoty ve sletovém průvodu“.

V opět elegantně vypraveném **západoaustralském Klokane** najdeme reportáž z letošní londýnské olympiády, včetně fotografie české výpravy vtipně obuté v holínkách a s deštníky... Nechybí ani dětská příloha „Klokánek“, vkusně a vtipně česky zredigovaná. Je vidět, že západoaustralským krajanům a vydavatelům Klokana velmi záleží i na těch nejmladších čtenářích... Zajímavého Klokánka má jako přílohu i zářijové vydání Klokana. A na titulní stránce? Na titulní stránce scénka ze západoaustralské srpnové zabíjačky! – Říjnový Klokane má na titulní stránce snímek z pražského Václavského náměstí z osmadvacátého října roku 1918, kdy v Praze došlo k provolání československé nezávislosti na Rakousku. Kolem sochy je hlava na hlavě. Ani v tomto čísle nechybí dětský Klokánek.

Srpnový **melbournský Kvart** přináší na první stránce zprávu o promítání nového českého filmu „Alois Nebel“ v režii debutujícího režiséra Tomáše Luňáka, „natočený podle stejnojmenného grafického románu scenáristy Jaroslava Rudiše a výtvarníka Jaromíra Švejdíka“... Aleš Nebeský pokračuje se svojí historií budování Národního domu v Melbourne. Mimo jiné uvádí: „Jako téměř nepřekonatelný problém se ukázala neúčast mladých zájemců. Jednalo se nejen o generační rozdíl mezi ‘poúnorovými’ a ‘posrpnovými’... ale hlavně o to, že většina ‘posrpnových’ měla téměř vrozenou nechuť k účasti na společenských organizacích...“. Nic nového pod českým sluncem, dodal bych... – Zářijový Kvart uvádí na titulní stránce zprávu o úspěších českých atletů na letošní londýnské olympiádě spolu s fotografií českých vítězů s prezidentem Klausem... V pokračování reportáže Aleše Nebeského o Národním domě v Melbourne nalézáme i jméno bratra Václava Haramula, někdejšího starosty naší sydneyjské jednoty, přesídlivšího do Victorie, a tam potom opět činného v tamějším Sokole.

Srpnové vydání **nového Polygonu** má na titulní stránce snímek sletových cvičenců, již postarších a rozhodně nesparkádových krasavců, a nacházíme v něm i Sletové vzpomínání naší sestry Zory Kašpárkové z Canberry. Můžeme si tam přečíst i řádky jiných našich Australanů – rozjímání muzikologa Jaroslava Kovaříčka o penězích, článek spisovatele Stanislava Moce o „Lpění“, Sloní dilema veterináře Miloše Ondráška – a na zadní stránce objevíme i snímek stádečka slonů. To všechno stojí za pozamyšlení – ale věnujme dnes zvláštní pozornost postřehům Ludka Frýborta z jeho cestování po Maroku, pod titulem „Lístky ze zahrady Alláhovy“. Frýbort už

procestoval ve světě kdejakou zemi, Maroko však navštívil poprvé. Zavádí čtenáře nejprve do Šeššaunu, „nejkouzelnějšího z míst, jimiž nás cesta vedla“. Člověka udivuje, že v této arabské krajině našel cestovatel Frýbort dokonce i zbytky celkem pokojného soužití vyznavačů tří náboženství, židovského, křesťanského a mohamedánského! Trojí náboženství a ještě spíš trojí životní způsob „vyšlý ze společného židovského základu“, jak nám sděluje... Autor nám připomíná, že Maroko pamatuje už i římskou minulost, a že prošlo i kolonizačním údobím pod vládou Francie. Jeho článek o Maroku je velmi dlouhý, velmi obsažný a velmi poučný, a jeho marocké cestování ho dovádí k zajímavým závěrům. Nacházeli tam s manželkou podivuhodně krásná místa, ale nacházeli i místa odpudivá. Nedaleko Warzazátu narazili na pohled, který „přesahuje představivost lidskou“. O tom pak píše takto: „...Starý světoběžník jsem, ale takové nahromadění svinčíku jsem ještě neviděl. Na kilometry daleko se táhne souvislé, daleko roztahané souvrství neřádstva s igelitových sáčků... I pojmenoval jsem to místo 'Údolí igelitových pytlíků'... Vlny běženců jedna za druhou se převalují přes Středozevní moře, já vím, lidí chudých, zoufalých, lepší život hledajících, jak s nimi nesoucí. Jenomže s sebou přinášejí i svůj životní způsob, a ten je, jaký je. Zlé je, že mnohé země nerozvinutého Jihu jsou zavaleny rostoucími vrstvami neřádstva; horší a varující je, že to domácím lidem zřejmě nevádí. Nevadí jim to, protože jsou jiní, z jiných civilizačních kořenů vzešli...“. Nu, to neřádstvo Frýbortovi zřejmě pohnulo žlučí – zejména když už po léta žije ve spořádaném Německu. Člověk s jeho roztrpčením v podstatě souhlasí, napadá mu ale, že úzkostlivě čistotným německým Evropanům ale také nepřicházelo zatěžko systematicky provádět spořádaně i milionové vraždy... Nu, za uváženou to, co Frýbort píše, to ovšem přece jen stojí... Když se s manželkou ocitli po letu z Afriky opět v Portugalsku, cítili se opět doma, doma v Evropě. Ani v Čechách, ani v Německu, ale přece jen „doma“. Článek končí úvahou: „...Málo na tom záleží, že se zde hovoří jiným, mně jen povrchně srozumitelným jazykem. Jazyk není vši identity futrál... Podstatnější je, že se ti lidé tady kolem chovají, jak i mně je vrozeno, podobně myslí, vyznávají tytéž hodnoty... Je pocitu domova dána dvojí hranice: jedna užší, národní, druhá širší, kulturní a civilizační. První překročit lze, třebaže ne každému a ne snadno. Druhou nikoliv... “. – V tomto čísle nového Polygonu samozřejmě nechybějí ani úvahy Milana Hulíka o české justici, a poutavé je i čtení jeho úvah o provedení osudného atentátu na následníka habsburského trůnu v Sarajevu v roce 1914.

Netřeba mi ani podotýkat, že jsem se českými zahraničními tiskovými různostmi i tentokrát probíral s potěšením zaujatého čtenáře Bořek Šindler

MY FIRST STEPS IN AUSTRALIA MOJE PRVNÍ KROKY V AUSTRÁLII

FROM THE BEGINNING, HONOUR THE CONTRACT

Oliver Fiala

Oliver Fiala was born in Marsov, in 1923. He completed secondary schooling in Znojmo and at Brno. Following matriculation in 1943, when all tertiary institutions were closed by the Germans, Oliver took a course in accountancy and secured a position in the taxation department.

In 1944, he studied privately with Professor Walter of the Conservatorium of Music and Dramatic Art in Brno, and entered the conservatorium formally when it reopened in 1945. At the conservatorium he pursued the producer-actor course in dramatic art. In the final year of his studies he entered the Masaryk University of Brno. Following graduation from the conservatorium he was appointed to the theatre in Jihlava where he had a number of roles both as actor and producer.

After escaping the communist regime in 1948, he worked in refugee camps in Italy as part of a cultural and welfare project of the YMCA: Amici della Cultura.

Oliver migrated to Australia in 1949 and worked for several years as a fireman with the NSW Railways. During that time he was producer for the Bathurst Music and Arts Society and directed a number of plays including Pygmalion and Anonymous Lover.

In 1954 he received a scholarship to Sydney University and graduated BA, Dip Ed (1958) and M. Ed (1965). Following a period of teaching at secondary level he was appointed as a lecturer to Bathurst Teachers' College in 1962.

Oliver's program for teaching drama in secondary schools, Drama in Action, which first appeared in 1964, passed through several editions.

A Fulbright travel grant and later a Fellowship facilitated completion of a PhD at the University of Colorado in 1968. While working towards his Ph.D., Oliver became state adjudicator for the Colorado High Schools Festival. On his return to Australia, Oliver was appointed as a lecturer in Drama to the University of New South Wales in 1969, later to become Senior Lecturer and Acting-Head of the School of Drama.

During this period he was extensively involved in directing and acting at several Sydney Theatres. He has lectured widely to drama clubs, youth groups and teachers. A producer and actor, Oliver directed the original Resurrection play, Das Wiener Osterspiel, in High German and Latin firstly in the Great Hall of Sydney University in 1962, and later in the courtyard of Macquarie University in 1969. He also made guest appearances as an actor at the Ensemble, Independent and New Theatres.

In 1972 he initiated the establishment of a Chapter of the Czechoslovak Society of Arts and Sciences in Sydney, and was President of the Chapter over a period of twelve years. In 1992 he co-authored a monograph of the Chapter's activities (SVU Sydney 1972 – 1992). Oliver was also instrumental in the establishment of the Toe Truck and Shopfront theatres and the NSW Theatre of the Deaf. He has published articles on drama in education in a range of Australian and overseas journals. He was responsible for writing and coordinating the Australian chapter in the Czechoslovak Society of Arts and Sciences (SVU) 2006 publication: Czech and Slovak Theatre: In the USA, Canada, Australia and England.

Following retirement he has lived with his wife, Heather, on a small farm in Exeter, pursuing hobbies including writing, painting and playing viola in the Southern Highlands Sinfonia. They now live in Boural.

The excerpt which is printed here in Věstník is taken from Oliver's broader memoirs which he has written during his retirement.

By the time the ship was tied up, a small group of us had completed landing formalities and were standing on the deck, at the railing near the exits. Two special trains were being prepared on the railway sidings to take us away. All kinds of rumours circulated as nobody knew where we were going, because nobody told us.

Sometime between four and five in the afternoon everyone had boarded the train, the whistle blew and the trip into the "unknown" began. It was still warm and sunny. My friends and I found a first class compartment with soft seats and settled for the slow trip through the suburbs. It took almost two hours before we left the last outskirts of the city behind and started to move more freely through the countryside.

From large areas of flat farming land, with mobs of free-pasturing sheep, cattle or horses grazing on dry, yellow grass, gradually the landscape changed to hills covered with eucalypts, occasional clearings, farm buildings, windmills and iron water-tanks. The train was climbing through a seemingly never-ending range of mountains. It wound its way towards the summit, flanked by rugged, stony escarpments towering over valleys thick with primeval forest. As the night descended, it became extremely dark and very chilly. All the new arrivals were dressed in just shorts and light summer shirts. Even my sheepskin did not help very much. Many people had bartered their winter clothing before they left Italy, because they imagined that Australia was a warm country all year round.

After midnight the train seemed to descend into a valley and around one o'clock stopped at a small station called Kelso. Everybody was told to move out and we were given hot tea in waxed paper cups. I remember the melting wax running through my frozen fingers. After the trip from Germany to Italy, this was the second longest journey I had ever experienced, one that strained everybody's stamina. Some elderly people and the very young children seemed bewildered and dishevelled and most of us were too tired to care where we were. After a short 5km bus trip we disembarked in front of a series of army huts. We were taken to a hall for sandwiches, cakes, biscuits, hot and cold drinks and were welcomed by Colonel Guinn who was Director of the Bathurst Migrant Reception and Training Centre. I had no idea what the

colonel actually said but the food and drinks lifted our spirits, and we went to meet the Block Supervisor, where we were issued with ID cards, which included our room and bed allocations, and were given general information about daily routines.

An unlined Nissen army hut with a corrugated iron roof provided accommodation for twenty men, sleeping on stretcher beds. From 1940 to 1947 it was part of a military training centre for Australian army units preparing for active duty overseas.

My first impressions were intense and enduring. With my family background of army-like discipline, I felt an almost masochistic pleasure in that room. It was spartan, primitive and chillingly cold. My new future, whatever it might be, was clearly beginning from scratch.

At first daylight, I got up, did some running on the spot, wrapped myself in a blanket and opened the door. The sun was just rising above the mountain range on the far horizon. At first I thought everything was covered in snow, as far as the eye could see. The air was invigorating, almost deep-frozen as it entered my lungs. There were rabbits hopping everywhere, unafraid and unhurried. Unbelievably, parrots were flying and settling on the grass, feeding on seeds and screeching in the contorted branches of the trees and scrub. Some were as tiny as swallows, some as big as ravens, white-feathered, with yellow crests. I would have to learn to name them later. Melodious sounds were coming from the black and white birds I later learned to call magpies and currawongs. A mob of sheep was resting along a barbed-wire fence and a couple of horses stood still under a dead tree.

I had an almost transcendental sense of spaciousness and complete liberation. On the horizon, the blue haze of mountain ranges marked the limits of this fascinating valley of sun and frost. I was going to merge into it somewhere. That was the promise. With renewed hope I returned to the hut and actually enjoyed my wash in the freezing water running from the taps in the washroom.

After a breakfast of several slices of white, fresh bread, heavily buttered and “drowned” in treacle (a newly discovered delicacy) and two cups of creamy-rich milk, I was eager to face the first day. Everybody assembled at the cinema hall, where Colonel Guinn talked about the government’s expectations that the new arrivals would integrate into the “Australian way of life”, that all would assist in developing Australia. He explained what the flag represented and stressed the necessity for everyone to learn English.

I went to register at the employment office and decided that I would take the first job offered, no matter where it would be. I was given an unemployment benefit of one pound and five shillings per week, one pound of which went for accommodation, so I was left with five shillings, the price of three packets of cigarettes. The basic wage was about 5-6 pounds per week and I was even more determined to take any job offered.

In the common reading room, later that night, I read that over 30,000 migrants were expected to arrive between October and December 1949, and I wondered where they all would go when they landed. Europe had seen one of the biggest population movements in history and an estimated 800,000 to 900,000 displaced persons were eligible for re-settlement by the International Refugee Organisation. I also found the text of the contract which I had signed back in Italy, at the conclusion of my interview for selection. Painstakingly, with the help of my Czech-English dictionary, I read it through:

Undertaking: I hereby certify that the personal particulars supplied by me to the Australian Selection Officers are true in every respect and that I have made myself familiar with the conditions under which displaced persons can immigrate to Australia. I fully understand that I must remain in the employment found for me for a period of up to two years and that I shall not be permitted to change employment during that period without the consent of the Department of Immigration.

I resolved that my first priority was to learn the language. Because it was not phonetically pronounced I found it much more challenging than any other language I had attempted before. As often as opportunities would allow, I must seek contact with Australians. I would take any assigned work, regardless of location. The next

two years would be a holiday adventure, a “getting to know you” period of my life, and I was going to enjoy that time as a free, single man.

Unlike most of the others I knew, I relished the idea that for the first time in our lives we all found ourselves on the same starting line. Everyone needed to reassess or put aside our former status, rank, privileges and ethnic culture. I accepted that there was a justifiable and democratic rationale in Australia’s migration policy, as A. A. Calwell, the Minister of Immigration and Ethnic Affairs, explained it to the general Australian population. At that time Australia had an extremely homogeneous population who were distrustful of foreigners, although small numbers of non-British settlers had been arriving from the earliest days.

About a week later, a message was broadcast in Italian and English that the Australian army required one hundred men immediately. The place was called “4COD” (The Fourth Commonwealth Ordnance Depot), concerned at that time with the maintenance of equipment, armoury and other military paraphernalia in several large stores scattered over an area of several square kilometres of Commonwealth land along the Macquarie River and nearby hills. A small staff of permanent army personnel, headed by a major, with two or three warrant officers, several sergeants and corporals and some civilian fitters and turners, was inflated by about eighty migrants, officially called “New Australians” but in common parlance “the Balts”. The headlines in the local Western Times read: “Special trains will bring Balts today” – 15. 3. 1948 or “Balts have made happy impression here” – 24. 6. 1948. The Baltic people were the first in line to migrate and the name became generic for all Displaced Persons, generally prefaced by the average Australian worker with the great Australian adjective; thus we became the Bloody Balts.

Several of us put our names down and were told to pack and be ready for a transport in an hour. After returning blankets, cutlery and crockery to the reception hall, I took my place at the assembly point in front of the administration building. Some fifty young men were already there: Lithuanian, Latvian, Estonian, Polish, Hungarian, Ukrainian and other USSR nationals. Some of the others who decided to go included Mirek, who had become like a brother to me during the sea voyage, Dušan, the oldest in the group, a journalist from Prague, George, a Bata Shoe Company graduate; Josef (Joe), a barber, and two younger Czech students, Josef and Eddy, who spoke English fluently and interpreted for the group. The other two were Slovak university students, one of whom became prominent later in Slovak separatist politics in the USA and in the much later established Slovak Republic.

The army trucks began to move and I was expecting a long trip but after seven kilometres and in the first town we came to, the trucks stopped at what looked like military barracks. We were assigned to barracks according to nationalities. We six Czechs, two Slovaks and a Hungarian father and son were allotted one of the Nissen huts, accommodating ten men. The huts were well maintained, all interior walls and ceilings lined and newly painted. The beds were comfortable with new mattresses, altogether a much appreciated improvement in accommodation. The Polish nationals occupied the next hut, past them were the Ukrainians and Russians, and the last two or possibly three huts were occupied by the three Baltic nationalities.

The general layout of facilities, the ablution block, kitchen-dining-common room and the head quarters were pointed out on the way to our respective huts. The evening meal was served from 6 to 6.30 pm, leaving us about twenty minutes to unpack. A wholesome, three course army meal was served and then we were left to our own devices. Some walked to the centre of the town, about two and a half kilometres away. My mates and I made a tour of the depot, discovering the tennis courts and the perimeters of the camp, which was enclosed by a five foot high barbed wire fence.

We were told to assemble at 7.45 am next morning in the square in front of the HQ building. There, we were divided into groups and, as each group was formed, they were taken by truck to the respective storehouses, all the nationalities intermixed. The system of selection remained a mystery, but finally there was only Mirek and I, two Polish men and a jeep left. None of us had understood one word of what was said. A sergeant gestured to us to hop on the jeep and drove out of the Depot. From his friendly, largely incomprehensible chatting I guessed that he would drive us to work every day. Great! It was a memorable start to my working life in Australia on Thursday, 11 August, 1949.

The jeep turned left up the hill past little cottages mostly owned by railwaymen and turned right into a road leading from Mount Panorama to the city. After about a kilometre and a half it turned into a large farming lot and stopped at a group of red brick buildings and two large corrugated iron sheds.

We were taken inside the second shed, about 10x6m. One unpainted wooden trestle table, with two benches, stood in the centre. In the corner, near a small window, a small table was cluttered with a hotplate heating a "billy" of hot water and jars containing sugar, army biscuits, some cutlery, several stained drinking mugs and glasses, crumpled brown paper bags and two unemptied ashtrays. Four narrow steel lockers and a rusting filing cabinet completed the furnishings.

Four people sat around the table, covered with newspapers, obviously interrupted during their morning "smoko." None of them looked like a soldier, although one was dressed in the light khaki-coloured, open-neck shirt, with three stripes on the sleeves. He stood up and said something casually to our driver who soon left. He smiled, introduced himself as Les (it means "forest" in Czech, easy to remember!) and introduced his three "mates", Bill, Jack and Rod. He offered us a "Kapa" (a cup of tea), but we all declined, courteously repeating – No! No! No! We had had breakfast. Les seemed confounded. Just because we had had breakfast was no reason to miss out on morning tea. Looking at the brown-black liquid in the oversized tin container, its surface covered with what looked like dozens of drowned black ants and smelling strongly of tannin, I could not believe it was tea. It smelled like the tanning factory I used to pass as a little boy on my way to school.

Bill, Jack and Rod continued with their smoko, sipping the dark brew, while occasionally looking curiously at the strangers. Les told us to sit down on the floor while he went back to the table. It was almost 9 am and for the next half an hour we observed a mystifying ritual. The smoke from four cigarettes was rising to the ceiling. The four heads were close together, almost touching each other, their eyes riveted to a page, their fingers pointing to various spots on the spread sheet. They spoke without seeming to open their mouths. It sounded like some blurred, coded message. Moments of utter silence were punctuated by bursts of laughter and the sound of pencils marking the small columns of print. The session ended in a communal offering, with Jack collecting various amounts of silver coins. Finally Les turned and muttered laconically: "Dsuiksrasnfmz". We smiled politely in return, nodding heads in agreement. We had no notion that we had just experienced a small segment of the "Australian Way of Life" that we were expected to assimilate: the weekly racing forms.

We followed Les next door to a very large storeroom, completely filled with stacks of wooden, square boxes, piled high on top of each other on pallets. The pallets were arranged in long rows and blocks, providing corridors large enough for forklift access. A clear space was provided at both entrances, where trucks were driven in and loaded, and a table and chair acted as the store office. Les explained slowly, patiently and with great humour what he expected the young men to do and where the tools were stored. The main solutions for communication difficulties became my dictionary, our body language and the repetition of nouns and verbs in infinitives.

One of the tasks consisted of sweeping the floors. We were led to a large cupboard containing cleaning items of all kinds and Les proceeded with a demonstration and commentary: "Broom-to sweep-floor-every day." The last word had to be pointed out in the dictionary, because of the way Les pronounced: "da-i", which I heard as "die", but the Oxford dictionary pronunciation indicated "dey". The same process applied in introducing hammers, nails, mallets, reels of binding steel strips and the tying gadget. It was obvious that there was a whole specialised vocabulary that my dictionary had not covered and a way of pronunciation that defied my ability to check phonetically. It was more practical to write down the words the way I heard them.

After the introductory guided tour, during which the other three Australians had remained smoking and chatting around the table, the tallest, Jack, was calling out: "Time-for-cuppa-tea-smoko!" and the whole detachment moved to the guardhouse for the same ritual which lasted over half an hour. I poured less than a quarter of a cup of the tannin stuff, topped it with hot water and three spoons of sugar, and found it almost tasted like the best quality Russian tea, especially when eaten with the dry

army biscuits. By eleven a.m. we returned to the storeroom and Les explained the routine for the future.

Firstly, he informed us that we had to join the Federated Storemen and Packers Union. With the help of the dictionary he explained that membership was voluntary but you had to join if you wanted to work for the army. Payment of fees would commence when the membership was approved and would be automatically deducted from our weekly wages.

The other advice was even more unsettling. While the government was trying to develop the country by bringing in all these people from overseas to give them jobs, there were really not that many jobs to have and so the army had been told to take a certain quota of "Balts" and use them. That was why we were there. However, it was not really busy around the sheds and Bill, Jack and Rod should continue to have jobs. We had not done any work all day and were really concerned that we might be moved on. Les thought that learning English should have top priority and suggested we should find a spot around the shed, make ourselves comfortable and spend our time learning English. We should stay within call, for when Bill or Jack or Rod needed a "spell".

He elaborated a little longer on an important strategic point. The major made periodic, unannounced inspections of the establishment. Les and his cronies, who were spending long spells in the guardhouse, could see his jeep, when it turned about a kilometre from the Panorama Road into the farm gate. Straightaway Les's men would hasten to the storeroom and our little group should collect brooms and vigorously stir the dust at both entrances. When I later learned how to start the forklift, Jack could leap onto the seat and literally take off, rather than risking trouble with starting the cold motor. This made me a really valuable member of the team. The major, who did not like too much dust, was disinclined to enter the shed, obviously a well-run busy place, and spent some time talking to Les, usually in the guardhouse. It worked every time! At the sound of the jeep departing, the brooms went back into storage, the lift was switched off and everybody was happy.

Next day, everyone followed Les's advice. I made myself a comfortable bed at the corner of one of the aisles, very close to the broom cupboard. Mirek and I worked out a study plan: daily reading of the headlines and advertising pages in the local papers which were usually left in the mess-room. We would learn ten new words every day and test each other at least twice after the evening meal. That would equip us with about three hundred words a month, so in three months we should have a basic vocabulary to read newspapers without constantly having to refer to our dictionaries.

The two young Polish men never tried to speak or practise the new language. They communicated with us in Polish, at a very elementary level. Both were farm-boys with a primary school education, both were too young for service in the Polish army at the beginning of WWII and had been slave-workers in the German Reich until the end of the war. They decided not to go back because of the Russians and had spent three years in displaced persons' camps. They were very resentful of Czechs and Slovaks and thought them cowardly because they had not fought in 1939. They maintained that if Czechs had fought and used their armoury Polish soldiers would not have been massacred by tanks, planes and ammunition made in Czechoslovakia and used by Germans in their attack on Poland.

On our second day we were left to our own devices until after morning smoko, when Les called us to help with three big boxes to be dispatched to Moorebank Depot in Sydney. With the necessary interruptions for smokos and several reminders to take it easy and "have a spell", we completed the operation by 3:30 pm, when it was time to "knock-off" and tidy up. We agreed that the job could have been easily done by two men in about an hour by European standards. We realised that we would never be asked to work hard in this job. (To be continued.)

**ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK 2013
\$25 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31. 1. 2013**

Hádankový koutek

Tentokrát mám opět řešitele dva: pana **Richarda Tomana** a pana **Oldřicha Fialu**. Pan Toman mi odpověděl teprve těsně před uzávěrkou Věstníku; už jsem měla obavy. Oba vyřešili správně ten první problém a pan Fiala, s trochou pomoci ode mne, i ten druhý; ten třetí se jim nepodařil, ale musím přiznat, že problémy z knihy od pana Tomana jsou velmi neobvyklé a používám je jen proto, že jiné v tuhle chvíli nemám. Oběma velmi děkuji za jejich zájem.

1. The combined age of a husband and wife is 91. The husband is now twice as old as the wife was when he was as old as she is now. What age are they now?

Solution: **The husband is 52 and the wife is 39.** Algebraic solution is rather awkward, so I'll explain trial and error method. Firstly we'll note that one person's age must be odd and the other person's even, as the sum of their ages is odd. Thus the difference in their ages is also odd; it is also unlikely to be a very small number. Let's say wife is 11 years younger. Then she is 40, husband is 51, and we need $51 = 2 \times 29 = 58$ - not true, but close and we need to increase the difference. So let's say wife is 13 years younger. Then she is 39, husband is 52, and we need $52 = 2 \times 26 = 52$ - got it!

2. Using six straight, vertical cuts, see how many pieces can be made from a cake? Or, better, into how many pieces can you cut a circle by crossing it with six straight lines?

Solution: **The circle can be divided into at most 22 pieces.**

The largest number of pieces is obtained when no three of the six lines go through the same point, but every line cuts each of the other five. We begin with one piece (the whole circle). First line cuts the circle into two parts, that is, it adds one piece. The second line crosses one line and thus adds two new pieces, one on each side of the existing line. The third line crosses two lines and thus adds three new pieces etc. So, for six lines we have: $1 + 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 = 22$ pieces.

3. Amos, Bert and Clem are brothers.

- Amos has exactly two brothers with grey eyes.
- Bert has exactly two brothers with grey or hazel eyes.
- Clem has exactly two brothers who do not have blue eyes.
- At least one of the three has hazel eyes.
- At least one of the three has blue eyes.

Whose eyes do you know the colour of?

Solution: Notice that the total number of the brothers is not given, but to satisfy i), there must be a 4th brother that has grey eyes. If Bert had blue eyes, he would have two brothers with grey eyes from i) and another brother with hazel eyes from iv), so we would get contradiction with ii). If Clem had blue eyes, he would similarly have two brothers with grey eyes from i) and another brother with hazel eyes from iv), so we would get contradiction with iii) in his case. If Amos has blue eyes, then either Bert or Clem has hazel eyes and the other brother grey eyes without getting any contradictions. So **you only know the colour of Amos' eyes: they are blue.**

Dnešní hádanky:

První hádanka je opět z knihy "**The Great Book of Mind Teasers & Mind Puzzlers**" **George J. Sumner**, druhá opět z filmu "**Fermat Room**" a třetí se mi sem dnes prostě nevejde...

1. **Equal Products:** Each of seven digits from **0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8** and **9** is:

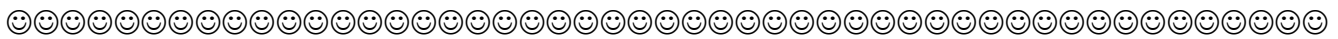
A	D	i) Represented by a different letter in the figure to the left.
B G E		ii) Positioned in the figure so that A x B x C, B x G x E and
C F		D x E x F are equal.

Which digit does **G** represent?

Note: Only **G** can be determined uniquely!

2. **A mathematician says to another one: "I have three sons. The product of their ages is 36 and the sum is 13." The other one replies: "I need more information." The first one says: "My eldest son plays soccer." "OK, now I know the ages of your sons," happily states the second mathematician. What are their ages?**

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

Počas II. svetovej vojny, v roku 1944 sa v Riu de Janeiro konala recepcia, na ktorú bol pozvaný aj maďarský veľvyslanec. Keď vstúpil do sály, oblečený do slávnostnej uniformy, pozdravil nacistickým pozdravom. Hostiteľ, vplyvný bankár, si to všimol a pri prvej príležitosti oslovil veľvyslanca:

„Pán veľvyslanec, pozdravili ste Heil Hitler, ľud vašej krajiny patrí k nordickej rase blondínov?“ „Nie, my sme pôvodom z Mongolska,“ znela veľvyslancova odpoveď.

„Aha, teda váš štát sa rozprestiera v Ázii?“ vyzvedal ďalej hostiteľ. „Nie, naša krajina leží v strede Európy.“ „Aha, ale tam je teraz vojna, aj vy ste do nej zapojení?“ „Áno, bojujeme proti Sovietskemu zväzu.“ „A mate voči nemu územné požiadavky?“ „Nie, my voči nemu územné požiadavky nemáme. Tie máme voči Rumunsku a Slovensku.“

„To sú vaši nepriatelia?“ „Nie; to sú naši spojenci.“

Hostiteľ bol tým trochu zmätený; ale potom uvidel, že veľvyslanec má na uniforme kráľovský znak a pokračoval vo vypytovaní: „Ako vidím, vaša krajina je kráľovstvo. Ako sa má váš kráľ?“ „My kráľa nemáme, nám vládne admirál.“ „Admirál? Teda vaša krajina leží pri mori.“

„Nie, my sme štát vnútrozemský.“ Po tomto ešte zmätenejší hostiteľ sa pýta: „A ako sa teda má váš admirál?“ „Zajali ho Nemci.“ „To sú tiež vaši nepriatelia?“ „Nie, to sú naši najväčší priatelia a spojenci.“ „Sakra chlape, ja už ničomu; nerozumiem; ste kráľovstvo vo vnútrozemí Európy, ktorému vládne admirál, ktorého zajali, jeho priatelia, bojujete s niekým, od koho nechcete ani akér zeme a naopak, chcete územia od svojich spojencov. Čo sú to tam u vás za čudné pomery?“ „Aby ste vedeli pán bankár, to je nový európsky poriadok.“

On July 20, 1969, as commander of the Apollo 11 lunar module, Neil Armstrong was the first person to set foot on the moon. His first words after stepping on the moon were, “That’s one small step for man, one giant leap for mankind,” and they were televised to earth but just before he re-entered the lander, he made the enigmatic remark, “Good luck, Mr. Gorsky.”

Many people at NASA thought that it was a casual remark, concerning some rival soviet cosmonaut. However, upon checking, there was no Gorsky in either the Russian or American space programs.

Over the years, many people questioned Armstrong as to what the ‘good luck, Mr. Gorsky’ statement meant. But Armstrong always just smiled.

On July 5, 1995, in Tampa Bay, Florida, while answering questions following a speech, a reporter brought up the 26 year-old question to Mr. Armstrong. This time he finally responded. Mr. Gorsky had died, so Neil Armstrong felt that he could now answer the question.

In 1938, when he was a kid in a small mid western town, he was playing baseball with a friend in the backyard. His friend hit the ball, which landed in his neighbour’s yard, by their bedroom window.

His neighbours were Mr. And Mrs. Gorsky. As he leaned down to pick up the ball, young Armstrong heard Mrs. Gorsky shouting at Mr. Gorsky:

“Sex! You want sex?! You’ll get sex when the kid next door walks on the moon!”

Paddy was driving down the street in a sweat because he had an important meeting and couldn't find a parking place. Looking up to heaven he said, “Lord take pity on me. If you find me a parking place I will go to Mass every Sunday for the rest of me life and give up me Irish Whiskey!”

Miraculously, a parking place appeared. Paddy looked up again and said, “Never mind, I found one.”

Gallagher opened the morning newspaper and was dumbfounded to read in the obituary column that he had died. He quickly phoned his best friend, Finney. “Did you see the paper?” asked Gallagher. “They say I died!!” “Yes, I saw it!” replied Finney. “Where are ye callin' from?”

SLOVANSKÉ VZÁJEMNOSTI A NEVRAŽIVOSTI. *Dáša Ptáčková*

Nic naplat, svoji slovanskost nemůžeme my Češi dobře popírat. Není nám ale zapotřebí zbytečně ji zdůrazňovat, nebo se jí dokonce vychloubat. Všeho s mírou. Jedním ze známých a nezapomenutelných průpovědek výřečného Jana Masaryka bylo konečně prý i jeho suché konstatování: Čím blíže poznávám Slované, tím mám ráčej Dánové. To bych tu ráda uvedla jako výstižné motto k své úvaze o neutěšených poměrech mezi našimi pokrevními slovanskými příbuznými. Těch nevraživostí bylo a dosud je mezi slovanskými národy určitě podstatně víc než přátelských vzájemností. A nejsou jen takové ledajaké nevraživosti mezi sousedy obvyklé. Bohužel jde často spíše o úkladná a vražedná nepřátelství. Daly by se o tom psát tlusté knihy. Vzájemností, přátelských vzájemností, těch je mezi Slovany jen asi tak za nehet, jen jako špetka vzácného koření. Uvážíme-li, že slovanské země jsou v Evropě zastoupeny nějakými třemi sty miliony obyvatel, je to na pováženou.

Připomeňme si, že před dvěma sty lety, v roce 1812, byl na mapě Evropy jen jediný slovanský stát – ruský kolos carských despotů. V témže roce ale Rusko nahlavu porazilo Napoleonovu armádu a získalo si tak autoritu a úctu evropské velmoci prvního řádu. Žádný jiný slovanský národ tehdy nevystupoval pod samostatným štítem. Polsko zůstávalo rozděleno mezi Prusko, Rakousko a Rusko. Někdejší mocné České království přežívalo jako součást středoevropského rakouského mocnářství. Slováci se už ocitali jednou nohou v uherském hrobě. O Jihoslovany a jejich území se dělili Turci s Rakouskem, a částečně i s Itálií... Avšak o sto let později, v roce 1912, se pak už však ukázaly na mapě Evropy tři slovanské země jako samostatné státy: opět ten dosud mocný ruský kolos, stále jako samoděržaví báfušky cara, z turecké moci vyklouznuvší Bulharsko, a jako třetí Srbsko, tak jako Bulharsko z tureckého područí osvobozené za vydatné pomoci pravoslavných kmotrů z Moskvy. A o dalších sto let později, tedy letos, v roce 2012, je už mezi členy Spojených národů zaregistrováno třináct slovanských států!

Mezi těmi mnoha slovanskými národy panuje ale jen pouhé nepřátelství, jen samá nevraživost. Poměrně přátelské vztahy dnes existují snad jen mezi pravoslavným Srbskem a Ruskem, a mezi pravoslavným Bulharskem a pravoslavnou mátuškou Rusí jako jejich přirozenou ochránkyní. Srbové a Bulhaři, pravoslavní bratři, se jen sotva tolerují. Jak pravoslaví, tak i azbuka zůstávají těmto třem evropským pospolitostem společným dědictvím po celou řadu staletí, od dob rozkolu mezi západní a východní větví křesťanství. Důkladnější průzkum by možná ukázal, že určitý druh přátelské vzájemnosti začíná dnes pomalu vzkvétat i mezi Slováky a Čechy. Slovensko přestává ovládat duch protičeských hlinkovských maďaronů, a nová generace Čechů pomalu začíná zapomínat na zradu Slováků Československa a jejich zaprodání se Hitlerovi v dobách osudné krize těsně před druhou světovou válkou. Šla bych snad i tak daleko, že se odvážím tvrdit, že mezi Slováky a Čechy dnes očividná přátelská vzájemnost již trvá. Kromě těchto alespoň jakžtakž vlidných vzájemných vztahů mezi „bratry“ Slovany panují mezi nimi ale spíše jen okázalá nepřátelství, přetrvávající po dlouhá staletí a čas od času vyústující v krvavé šarvátky, a dokonce války.

Ještě včera, před pár lety, si to mezi sebou jak se patří, rozdali slovanští bratři na Balkáně. Bratrovražedné boje tam roznítily ultrakatoličtí Chorvati proti pravoslavným a jimi opovrhovaným Srbům, a Srbové, přestože dobře pamětliví údajně chorvatské „zrady“ v bitvě proti Turkům před několika staletími na Kosově Polí, a chorvatské kolaborace s hitlerovským Německem, se marně snažili Chorvaty podržet ve společenství Jugoslávie. Před druhou světovou válkou řádila v Chorvatsku teroristická organizace Ustaša. Během války potom Chorvati v čele se svým „poglavnikem“ Ante Paveličem byli vynikajícími spojenci Německa, zatímco Srbové a srbští partyzáni nikdy proti Němcům nepřestali bojovat. Do té jugoslávské mely se přidali i ostatní – výsledkem je dnes existence několika slovanských států na Balkáně. Existuje samostatné Slovinsko, Chorvatsko, Srbsko, Bosna-Hercegovina, Macedonie a Černá Hora. I když tyto výhonky rozdrobené Jugoslávie mezi sebou právě dnes zbraněmi nebojují, nepřestávají na sebe vzájemně nevražít. K opětovnému použití střelného prachu ovšem nemají daleko.

Rusové a Ukrajinci se nikdy nemilovali, a nemilují se ani dnes, a nedovede je ani sblížit v obou národech po staletí zakořeněné pravoslaví. Ukrajinci měli a mají Rusy za své neúprosné vykořisťovatele. Když v osmnáctém století Rusko napadli Švédové,

Ukrajinci je vítali jako osvoboditele, a dodnes si je váží natolik, že si i zvolili švédské barvy, modrou a žlutou, do své národní vlajky. Stalin nelítostně pronásledoval za bolševické kolektivizace ukrajinské „kulaky“, a nesčetnými transportními vlaky jich dopravoval statisíce jako otrocké vydědence na severní Sibiř – a Ukrajinci pak zpočátku války vítali německou armádu jako skutečnou ochránkyni Ukrajiny proti moskevským vládcům. Napětí mezi Moskvou a Kyjevem trvá dodnes. Trvá také dodnes napětí mezi Ukrajinci a Poláky. Poláci pokládali, a snad dosud pokládají, západní Ukrajinu s centrem ve Lvově za svoje území, jimi ovládané až do roku 1939, kdy je pakt mezi Hitlerem a Stalinem „přidělil“ Kremlu. Vzájemný poměr mezi těmito třemi „bratrskými“ národy nelze rozhodně nazvat přátelskou vzájemností. A je dokreslen i napětími mezi Ukrajinci, Poláky a Bělorusy pevně z Minsku drženy pěsti prezidenta Lukašenka.

Mezi „bratrskými“ vztahy slovanskými samozřejmě vrcholí staleté napětí mezi Poláky a Rusy. Poláci nedovedou zapomenout Rusům, že se podíleli na trojnásobném dělení jejich polského jagelonského království, a že drželi po velmi dlouhou dobu v područí východní oblast Polska s Varšavou. Stalinovi hrdlořezové během minulého století po opanování východní části Polska úkladně zamordovali v Katyni několik desítek tisíc polských důstojníků, a to dovedlo dovršit a dodnes udržovat zavilé nepřátelství Poláků vůči Rusům, přestože – a právě zásluhou Rusů – Polsko si inkorporovalo po druhé světové válce značné části východního Německa. Nenávist, ne jenom pouhá nedůvěra, Poláků vůči Rusům se dodnes jeví jako nenávist naprosto nesmiřitelná... Nevraživostmi propukajícími v minulosti čas od času do krvavých bojůvek jsou na Balkáně postiženi nejen někdejší členové Jugoslávie, nepřátelství je i historickým odkazem mezi Bulhary, Srby a Makedonci, mezi sebou soupeřícími o sporná území. Bulhaři, ačkoliv nejsou svým původem národem slovanským, přijali slovanský jazyk za svůj už v dobách velmi dávných. Slovanského hašteření jsou ušetřeni asi jen Lužičtí Srbové, dnes už jen žalostný zbytek Germány vybitých polabských Slovanů. Horní i Dolní Lužice, kdysi součásti mocného Českého království, dnes jen živoří jako jakási zapomenutá menšinová končina východní části opět mocného Německa, Evropskou unií nijak nezdůrazňovaná, a možná ani nezaznamenávaná. Snad právě jen pro svou dnešní ochablost a zapomenutí se dnešní Lužičané nemohou pochlubit nevraživostí, natož nepřátelstvím, ani proti sousedním Polákům, ani vůči svým dřívějším spoluobčanům v Čechách.

Náboženské roztržení mezi slovanskými národy je poměrně pestré. Vedle katolicky houževnatých Chorvatů a Poláků, je tu několik odstínů pravoslavných vyznání. Pravoslaví ruské, bulharské a srbské vedle nejméně dvojího pravoslaví ukrajinského. V západní části Ukrajiny, kdysi pod vládou Poláků, dodnes převládají pravoslavní „uniáti“ uznávající papežský Řím, jako ústupek polským katolickým mocipánům. K protestantství se v minulých stoletích mezi Slovany hlásila a dodnes hlásí jen jistá část Čechů a Slováků, jinak všude mezi Slovany převládá buď jen pravoslaví, nebo víra katolická. Dokonce ale i islám, a to v Bosně-Hercegovině. V náboženských otázkách se o primát v bojovnosti a nedůtklivosti zasadili kdysi velice vehementně Češi jako nejhorlivější kritikové papežů se zbraní v ruce, ještě dlouho před Martinem Lutherem. Proti Čechům, jako jedinému slovanskému národu, vysílal Řím křížácké výpravy. Někdejší česká náboženská horlivost byla dnes vystřídána českou náboženskou vlašností, jaká asi jinde mezi Slovany nemá vůbec obdoby.

Když se tedy opravdu zamyslíme nad těmi „Slovanami“ a jejich zapeklitými dějinami, snadno pochopíme postoj Jana Masaryka, syna americké matky. Jako by se byl několika výstižnými slovy i on připojil k varování svého otce, a před ním i k varování Havlíčkovu a nakonec i Palackého, před nekritickým obdivováním ruských „bratří“... Češi kdysi bývali velkými přáteli Ruska – první vlny českých obrozenců potřebovaly kdysi používat ruskou protiváhu oproti rakousko-německému tlaku. V jednadva-
cátém století už Čechy ale asi nikdo na ruskou kartu po zkušenostech ze srpna roku 1968 neobrátil. Hej Slované? Dodala bych i to „počkej“, na Hej počkejte! Nechci tím odvracet pozornost od slovanských spolutvárců evropské kultury, od Tolstého, Čechova, Puškina, Čajkovského, Chopina, Smetany, Dvořáka, slovinského geniálního následovníka Dobrovského, jazykozpytce Kopitara, dosud jediného slovanského papeže polského původu, ani od jiných slovanských velikánů. Jen ale přitom nezapomenout zhluboka dýchat.

HUNGARIA, PRASTARÁ ZEM, ZANIKNUTÉ KRÁĽOVSTVO, VLASŤ A DEDIČSTVO SLOVENOV/SLOVÁKOV.

Vlado Tabačik (*)

(*)Vid' pôvodný francúzsky text v časopise "SPRAVODAJ" spolku SF-SP,
č.59/2010, str. 7 a tiež <http://amitie-franco-slovaque.eu>

Boli to **Rimania**, ktorí v 5. storočí pomenovali slovom **HUNGARIA** (podobne ako Bulg aria, Arauc aria, Sird aria, ...) veľké územie (**ARIA**) obývané Hunmi (**HUNG**). Rímske légie bojovali s týmito „Barbarmi“ na Dunaji, na východ od ľavo-brežného ústia Moravy, ktoré neskôr patrilo moravským Slovenom. Dva tábory rímskych légii, položené na druhom brehu Dunaja, najbližšie k náprotivným pevnostiam Slovenov zvaným „**Brezalauspurc**“ (Bratislava) a „**Dovina**“ (Devin), niesli mená „**Gerulata**“ (Rusovce) a „**Carnuntum**“ (Petronell). Po porážke Hunov na Katalónskych Poliach (451) a po smrti Atilu (453) o nich už viac nepočuť: integrovali sa do pôvodného slovenského obyvateľstva, ktoré tam bolo už pred nimi a ostalo dodnes.

Podobne bez stopy zanikli aj ďalší mongolskí dobyvatelia Panónie, **Avari**, dôsledne vykynožení Frankami Karola Veľkého (791-795) koncom ôsmeho storočia, na obrovskú úľavu Avarmi utláčaných Slovenov. Títo, na znak obdivu a vďačnosti, prijali osloboditeľovo meno „**Karolus**“ vo tvare „**kráľ**“ ako titul „kráľ vo všeobecnosti“ !!

Sloveni označovali svojich západných susedov (a často aj protivníkov) menom „**Nemec**“, teda „nemý“, alebo ten, ktorý „nevlastní slovo“, v rozpore s nimi, ktorí ho vlastnia a hovoria si preto „**Sloven**“ (od: slovo, o-sloven-ý).

Frankovia (Nemci) nazývali svojich vzdorovitých a nepoddajných východných susedov názvom „**VEND**“ (alebo „VINd“), utvoreným z druhej slabiky ich mena: „Slo**VEN**“ . Názvy miest ako **VEN**ezia (**BEN**átky, zámenou **B** za **V**) alebo **VEN**ves (F) svedčia o ich Slovensko/Slovanskom pôvode.

V deviatom storočí Svätopluk, kráľ moravských Slovenov (vládol niekoľko desaťročí), uznávaný rímskymi pápežmi, ktorí mu adresovali početné listy (viac než 22), rozšíril zem Slovenov až do jej najväčšej historickej podoby. Podriadil si aj Behemov (neskorších Čechov), polabských Slovenov (Lužických Srbov), Vislanov (južné Poľsko), južných Slovanov (až po rieku Drávu) a na východe panónskych Slovanov až po rieku Tisu, hranicu s vtedajším Bulharskom. Po jeho smrti (894) lúpežné výbojné kmene Maďarov, posledných ázijských dobyvateľov, prišli k nám (896) z uralo-altajského Atelkuzu východnými karpatskými sedlami. Po dlhých výpadoch postupne porazili Svätoplukových synov (asi 100 tis. kočovných bojovníkov, pričom bojovali aj ženy a deti). Takejto sile nemohlo odolať prevažne roľnícke viacmiliónové obyvateľstvo a postupne si podriadili kráľovstvo Mojmíra II. Arpádovskí vodcovia sa usadili na slovanských hradoch Stoličný Belehrad (Sékešfehervár), **Buda**, **Vyšegrad**, **Dobrova** (Debrecín) a nakoniec dobyli **Nitravu** (Nitru). Po bitke pod **Braslavaspurkom** (Bratislava) porazili definitívne slovanskobavorské vojsko v r. 905. Slovenská šľachta musela sa podriaďiť a spolupracovať s turkofónmi, dokonca aj na ich lúpeživých výpravách po Európe (vylúpili aj Rím).

Po drivej **porážke Maďarov** (pri ich 32. lúpežnej výprave voči Frankom) franským kráľom Otom I. Veľkým (r. 955 na rieke Lech pri Augsburgu), tí, vraj desiat, bojovníci vojvodu Lela, ktorí sa vrátili do Panónie, presvedčili vodcov maďarských kmeňov o nutnosti začať usadlý spôsob života, nasledujúc vzor tam žijúcich Slovenov. Z začať obrábať pôdu, sadiť, siať a zberať úrodu. Keď Atelkuzu vyhnali Maďarov, Pečenehovia (Polovci, Kumáni), za neprítomnosti ich mužov-bojovníkov vyvraždili ich ženy, deti a starcov. **Nedostatok žien medzi Maďarmi** spôsobil nutnosť manželstiev zo Slovenkami, ktoré potom rodili Maďarov! Viedlo to po stáročiach k miznutiu ázijských genetických charakteristík u Maďarov. Ich turko-

fónny jazyk prevzal zo staro-slovenčiny viac ako tisíc slov, ktoré potom v maďarčine podľahli inému vývoju ako v živej slovenčine.

Roku 1000 princ **Štefan z kmeňa Arpádovcov** (ktorý vyhynul „po meči“ r. 1301), syn poľskej matky (po slovensky „Beleknegini“) prijal titul kráľa zeme Hungária (Panónia). Jeho materská reč nebola aglutinujúca-turkofónna, ale slovanská! Štefan bol vzdelaný a ovládal niekoľko uhorských jazykov. Tvrdil (po latinsky) : „ ... Zem, v ktorej sa žije len jedným spôsobom a hovorí iba jedným jazykom ... je slabá a zraniteľná ! ...“ (po latinsky: „ ... imbecile et fragile est ! ...“). Terminológia vyjadrovania sa na kráľovskom dvore obsahuje **výrazy zo starej dvornej slovenčiny**. Šľachta Maďarov a Slovenov delila sa o obranu zeme. **Význam Slovenov v Uhorskom kráľovstve zdôrazňujú mená ich kráľov: najčastejším je VLADISLAV („Vládni Slovanom“)**. Tri z maďarských kniežat v Nitre a osem uhorských kráľov (1000-1526) niesli toto meno !

Pokresťančenie moravských Slovenov/Slovákov začalo systematicky za kniežata Rastislava a bolo zavŕšené za vlády kráľa Svätopluka, teda pred príchodom Maďarov. Bolo dielom byzantských Grékov (Konštantína a Metoda), ktorých pozval Rastislav r. 862, vyslaných byzantským cisárom Michalom III. Rímski pápeži vytvorili **arcibiskupstvo Panónsko-Moravské** (880) a menovali Metoda prvým arcibiskupom. Cyrilovým **glagolitickým písmom** a prekladmi Biblie, Liturgii, modlitieb a Nomokánonu, **stala sa v deviatom storočí staro-slovenčina štvrtým biblickým jazykom**, po hebrejčine, gréčtine a latinčine. Po Metodovej smrti (885), **nahradenie staroslovenčiny latinčinou** (pápež Štefan V.) narobilo Slovenom/Slovákom počas 1000 rokov nedozerne kultúrne škody, zabránilo však ich germanizácii.

Neskorší **dvojdielny erb Hungárie** (viď na titulke) vyjadruje situáciu prvého kráľa, ktorý sa stal Svätým (1083). Podľa zákonov heraldiky, obsahuje tento erb dve rovnocenné vertikálne polia, symbolizujúce respektívne **HUNGARIA INFERIOR** (vľavo) a **HUNGARIA SUPERIOR** (vpravo). Skutočnosť, že Bratislava počas 3 a ½ storočia (1526-1867) bola hlavným mestom Uhorska a korunovačným mestom uhorských kráľov (jedenásť) a kráľovien (osem), je symbolizovaná zlatou korunou, položenou pod dvojkrižom **v pravej, „slovenskej“ polovici erbu**

Od **definitívneho zániku šesť-národnej (etnickej) Hungárie** r. 1918 („Vďaka Bohu“, hovoria zbožní Slováci!) rozpadom na menšie národné štáty, **dve polovice erbu sa rozdelili** a zodpovedajú dvom malým novým štátom, zvaným **MAGYARORSZÁG (H)** a **SLOVENSKO (SK v CS)**.

4. júna 1920 bola v **Trianone** (Versailles (F)) podpísaná „Mierová zmluva“, dohodnutá Mocnosťami s Maďarmi, ktorí vtedy predstavovali Hungáriu (Uhorsko). Latinský medzinárodný názov už neexistujúcej zeme, Hungária (H), bol ponechaný jedinému z následníckych štátov, zvanému Magyarország (H), v histórii **prvému etnicky maďarskému štátu**. Maďarská štátna príslušnosť existuje iba od roku 1918.

Na Uhorskom sneme v Bratislave (1844) navrhli maďarskí poslanci vraj „preložiť do maďarčiny“ názov „Hungaria“ (**Zem Hunov**) slovom „Magyarország“ (**Zem Maďarov**). Žiadna mocnosť neprijala takéto tendenčne zavádzajúci (výmenou slova Hun za Maďar !!) ba podvodný „preklad“ názvu zeme šiestich národov (etník)! Tento názov **ešte neexistujúcej zeme, používaný len Maďarmi**, prešiel po zániku Hungárie (1918) na novovzniknutý malý štát. Pokračovanie? Tentoraz názov **už neexistujúcej veľkej zeme, Hungária, udělili moci malému Magyarország-u (H)!!! Veľko-maďarská propaganda** zručne zneužíva toto nedorozumenie! **Slovenčina a Čeština** tvoria výnimku medzi jazykmi v tom, že **majú dva rozdielne názvy**: Hungáriu nazývajú „Uhorskom“ a Magyarország nazývajú „Maďarskom“. Slováci sa cítili Uhrami, ale nie Maďarmi!

V súčasnosti už ani vzdelaní Maďari nevedia, že skôr, než oni vymysleli názov „Magyarország“, zem sa menovala „Hungária“ a všetci jej etnickí obyvatelia boli „Hungári“ (po maďarsky „Hungarok“).

Medzi jazykmi (slovenský, maďarský, rusínsky, nemecký, chorvato-srbský a rumunský) šiestich národov Uhorska je **päť indo-európskych a len jediný turkofónny** a to maďarčina! Napriek tomu práve tento menšinový turkofónny jazyk bol zvolený vládnucimi Maďarmi ako jazyk štátny a následne bol aj **surovo nanucovaný indo-európskej uhorskej väčšine obyvateľstva!** (Maďari tvorili iba 30% obyvateľov Uhorska).

Vo Francúzsku (a inde) je chybným zvykom označovať maďarčinu ako „uhorský jazyk“ (**la langue hongroise**). **Uhorských jazykov bolo šesť**, zatiaľ čo po maďarsky hovorila len menšina obyvateľstva !

Silná a účinná **veľko-maďarská propaganda** zneužíva Trianonské nedorozumenie nazvať latinským menom „Hungaria“ malý Magyarország. Snaží sa nanútiť všetkým rovnicu: **HUNGARIA = MAGYARORSZÁG**.

Tvrdí, že v r. 1920 „... veľmoci potrestali Maďarov za to, že prehrali vojnu...“: propaganda vyvoláva tak falošný dojem, že medzi šiestimi uhorskými etnikami boli Maďari jediní, ktorí ju viedli! Tento „... trest veľmoci spôsobil Maďarom stratu 2/3 ich územia...“: propaganda tvorí tak ilúziu, že pred rokom 1918 celé Uhorsko bolo maďarské!

Popieranie legitímnosti hraníc, oddeľujúcich malé Maďarsko (H) od jeho siedmich susedov (SK, UA, RO, SLO, HR, SER, A) je očividné aj na najvyššej štátnej úrovni.

Erb už zaniknutej Hungárie, obsahujúci (jeho pravá polovica) **štátny znak Slovenskej Republiky**, zdobí palác prezidenta Maďarskej Republiky v Budapešti, na vrchole kopca Buda nad Dunajom! **Akoby tam, a nie v Bratislave, býval aj prezident Slovenskej Republiky?**

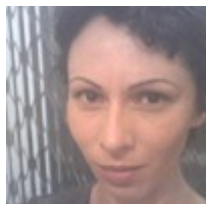
Ten istý **dvojdielny** erb Hungárie (a nie len jeho ľavú, „maďarskú“ polovicu, ale aj tú druhú, tvorenú štátnym znakom Slovenska!!) **nájdete na budovách maďarských zastupiteľstiev vo svete a na tričkách maďarských športových reprezentantov!** Historické symboly a erby nemožno brať a používať ako huby z verejného lesa: **Maďarsko je pirátom a uzurpátorom historických symbolov Hungárie (Uhorska).**

Kráľovská koruna Hungárie je tiež podvodne zneužívaná a **vydávaná za korunu Maďarskú!** Veď ona **patrí všetkým dedičom** bývalej Hungárie, medzi ktorými **Sloveni/Slováci sú na poprednom mieste!** Prekvapivo, uhorská kráľovská koruna sa nenachádza v Dóme Svätého Martina v Bratislave, tam, kde ju kládli na hlavu jedenástim kráľom a ôsmim kráľovnám Hungárie! **Je ona v Budapešti** pod kupolou uhorského (teraz maďarského) parlamentu, kde ju sprievodcovia **predstavujú turistom ako maďarskú!** O „maďarskej kráľovskej korune“ neslýchal nikto z historikov, s výnimkou maďarských! **Výuku histórie v Maďarsku nahradzuje veľko-maďarská propaganda.**

Všetci historici vedia o jedinom „**Maďarskom kráľovstve**“ („Magyar Királyság“). **Trvalo 26 rokov** (od 28/II/1920 do 1/II/1946) a bolo ustanovené i zrušené maďarským parlamentom. **Nemalo kráľa ani koruny. Malo len Regenta** menom Admirál Horthy Miklós. Za jeho nepretržitej vlády (pred vojnou i cez ňu, až po jeho útek pred Červenou Armádou do Portugalska) inštaloval sa v Maďarskom kráľovstve **prvý fašistický antisemitský režim v Európe**. Bol on zanedlho sledovaný režimami Mussoliniho a Hitlera. Horthy a Szálasi poslali do Hitlerových koncentrákov **650 tisíc Židov** (z plánovaných 800 tisíc), zatiaľ čo ľudácky režim susednej prvej Slovenskej republiky ich tam poslal 58 tisíc.

Why I burned my 'Proof of Aboriginality' Kerryn Pholi

<http://www.abc.net.au/unleashed/4281772.html>

After a career spent in jobs reserved for Indigenous Australians, Kerryn Pholi has had enough of being a “professional Aborigine”. Far from closing the gap, she now believes these strategies are racist.

I am a person of Aboriginal descent. This is nothing special; all it means is that I could trace my ancestry back to a stone-age way of life more easily, with far fewer steps, than most readers.

When I think about my Aboriginal ancestry, I feel gratitude. I feel gratitude because modernity has given me a life of ease, pleasure and privilege beyond anything an Aboriginal woman in pre-invasion Australia could possibly imagine. As a person of Aboriginal descent, and a female at that, I am grateful that I had the good fortune to be born here in Australia in 1975, and not here in say, 1775.

Perhaps life for my Aboriginal ancestors (the Bundjalung people of what is now northern NSW) had its good points prior to invasion, just as European life around 5,000 BC couldn't have been *all* bad ... though nobody seems to miss that particular lifestyle much or yearn to have it back.

Perhaps some readers are disgusted that a person with Aboriginal ancestry would be grateful to the 'white invaders', given the historical horrors they brought upon 'my people'. Nonsense; I can feel gratitude for my personal good fortune without needing to be grateful *to* anyone in particular.

I don't feel particularly proud to be Aboriginal. No-one likes to see a skinhead thumping his chest and saying he is proud to be white; how is pride in an Aboriginal racial identity any different? And yet in a way I am proud of my Aboriginal ancestors.

Some Aboriginal people say they are proud to be *survivors*. They are proud to be members of a (somewhat nebulous) racial/cultural group that has survived (sort of) for thousands of years.

I don't share that perspective, but I have my own version of 'survivor pride'. The fact that I am here, with a bit of Aboriginal in my genetic mix, means that at some point my Aboriginal ancestors had the wit to take advantage of what was on offer, and so they survived where others did not. I feel pride that my forbears had the sense to discard unhelpful traditions and cultural attitudes, and make the best of their lot for themselves and their offspring.

Unfortunately for me, I did not inherit the smarts of my Aboriginal ancestors. While they were obviously willing to do what they could to make the best of their situation, I simply can't do it anymore.

I used to identify as Aboriginal, and I have worked in 'identified' government positions only open to Aboriginal people. As a professional Aborigine, I could harangue a room full of people with real qualifications and decades of experience with whatever self-serving, uninformed drivel that happened to pop into my head. For this nonsense I would be rapturously applauded, never questioned, and paid well above my qualifications and experience.

I worked in excellent organisations that devoted resources to recruiting, elevating and generally indulging people like me, simply because other people like me told these organisations that's what they needed to do to 'overcome Indigenous disadvantage'.

In these organisations I worked alongside dedicated, talented and highly skilled people – and there may have been room for one more dedicated, talented and highly skilled person if I hadn't been there occupying a position designated for someone of my 'race'.

In my years of working as a professional Aborigine, I don't think I did anything that really helped anybody much at all, and I know that I was a party to unfairness, abuses of power, wastefulness and plain silliness in the name of 'reconciliation' and 'cultural sensitivity'.

Aside from a nagging sense of feeling like a complete fraud, things were reasonably OK until I made the mistake of reading works by Kwame Anthony Appiah, Amartya Sen's Identity and Violence and Thomas Sowell's Affirmative action around the world: an empirical study. (Please - stop reading what I have to say right now. Go and read this instead).

After that, I could no longer ignore the fact that my career was built on racism. Not 'reverse racism' or 'positive discrimination' – just plain racism, of benefit to nobody except a select gang of privileged people with the right genes and a piece of paper to prove it. In other words, of benefit only to people like me.

About 18 months ago I burned my 'proof of Aboriginality' documentation (a letter from the NSW Department of Education acknowledging that I was Aboriginal, on the basis that my local Aboriginal Lands Council at that time, circa 1990, had said so). I walked away from the Aboriginal industry for good.

It hasn't been easy, and I am still working out what to do with myself from here, but it has been rewarding. It feels great to simply identify as a human being, and to work alongside colleagues that only know me as another ordinary wage-slave, and not as

a pampered mascot with the power to ruin a career with an accusation of 'insensitivity'.

It also feels good to do proper work; sitting around a government office essentially being paid to be Aboriginal is both undignified and boring. I miss the money of course, but I don't miss the racism.

If you are an Aboriginal person with the literacy and media access to be reading this, you are not 'disadvantaged'; you are one of the most fortunate people on the planet. You don't *need* special assistance because you are Aboriginal, you are not *owed* recompense because you are Aboriginal, nor do you possess special powers to perform tasks that others could not.

To accept preferential treatment on the basis of one's race – in employment, academe, the arts, the media – is to participate in racism. It does not 'close the gap', promote role-models or let you 'challenge the system from within'.

To genuinely challenge racism we need to stop rationalising our individual self-interest, reject preferential treatment, compete in the open market for jobs, grants and audiences, and accept the financial and career consequences of refusing to be bought.

Kerryn Pholi has worked in Indigenous research and policy in various government agencies and NGOs. She is open to suggestions as to what she should do instead.

This lady deserves utmost respect and admiration of all Australians.

Věstník Editors

JEW'S LEAVING EUROPE Europe again "Judenrein"

September 28, 2012, 1:13 PM

In a few weeks Norway will be "Judenrein". The last 819 Jews still living in Norway are now leaving the country due to the rise in antisemitism.

Thus Norway becomes the first European country in which Jews will no longer live. A similar development can be observed in all the European countries. When one hears nowadays reports regarding the terrorist attack against Jews in Bulgaria one does not know that Jews in Europe are subject to antisemitic manifestations daily. The Norwegian newspaper Aftenposten reported In February 2012 about the departure of Jews from the country. Anne Sender, the head of the Jewish community in Norway, once said: "Many immigrants brought antisemitism from their countries. The shame is in that nobody speaks out against them."

The waves of Muslim immigrants bring antisemitism back to Europe. A similar development is taking place in the neighbouring country, Sweden, and in all the European countries. The Muslims are the ones who drive away the Jews everywhere. The information agency, Kopp Exklusiv, is one of the few to talk about this subject.

It started in France. A day doesn't go by without Muslim attacks of Jews. The press hardly reports it. There are too many incidents. In the first five months of 2012, there were 268 attacks against Jews. France today is an extremely antisemitic country. The socialist Government under the leadership of Hollande does nothing to protect the Jews – on the contrary. The numerous Muslims are a very important part of the electorate for the elected officials and they are under the auspices of the socialists. On July 5, 2012, a 17 years-old Jewish youngster was nearly beaten to death near Toulouse by two Muslims of North-African descent because he was wearing a chain with the Star of David. The police were unable to collect evidence. The Jews are publicly encouraged to leave the country.

The situation is not much different in Italy. Every Jew must fear for his life and live under the protection of a security unit. The media channels in Britain too, have been reporting for six years about the emigration of Jews from Britain. In 1990 there were 340,000 Jews. Today there are 240,000 left. The Muslim immigrants turn their life into hell and chase them away. They have also succeeded in driving away the Jews of Jewish Antwerp. In the Netherlands, former politicians advised the Jews to leave the country soon. The former European Commissioner, Frits Bolkestein, said that Dutchmen of Moroccan descent are antisemitic and that it would be best if the Jews

left of their free will. They can immigrate to the United States (not for long! -BL) or to Israel.

Dutch politicians from the Social Democratic circles marched together with the Muslims who called for the construction of gas chambers in order to burn the Jews. In the German-speaking countries this is not reported in the press. The German journalists think that the Muslims are decent people who have no connection whatsoever to the extreme right. With this approach, journalists are helping to drive the Jews away from Europe. They suppress the nightmare of the Islamic immigration.

See it for yourself at <http://www.ask.com/web?q=Western+Europe+will+soon+be%22Judenrein%22+-+Norway>

Will the invasion armada of "irregular boat arrivals" from Iraq, Afghanistan etc inflict similar "blessing" on this country?
Věstník Editors

First they came for the communists, and I didn't speak out because I wasn't a communist.

Then they came for the socialists, and I didn't speak out because I wasn't a socialist.

Then they came for the trade unionists, and I didn't speak out because I wasn't a trade unionist.

Then they came for me, and there was no one left to speak for me.

"First they came..." is a famous statement attributed to pastor Martin Niemöller (1892–1984) about the inactivity of German intellectuals following the Nazi rise to power and the purging of their chosen targets, group after group. There is some disagreement over the exact wording of the quotation and when it was created; the content of the quotation may have been presented differently by Niemöller on different occasions.

SLOVÁCI

Jonáš Záborský

Prečo sa ten slovenský ľud každého tak bojí?
Doja si ho sta kravičku a on ticho stojí!
Ľudia idú ako ovce, kam ich baran vedie,
a ku stolu chodia vtedy, keď je po obede.
Vyvolia si za vyslanca, koho im rozkážu,
a keď majú raz ruky voľné, sami si ich zaviazu.
Či to tak má byť naveky? Niet Slovákom rady?
Kto si sám nevie byť pánom, nedočká sa vlády !

Jonáš Záborský, napísal túto báseň ešte pred 200 rokmi.

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
LISTOPAD-NOVEMBER 10. & 24.;
PROSINEC-DECEMBER 8.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

You thought the whole 'EUSSR' thing was over the top? Have a look at this poster

Daniel Hannan October 19th, 2012

I used to find the EUSSR trope tedious, but now...

Take a close look at this promotional poster. Notice anything? Alongside the symbols of Christianity, Judaism, Jainism and so on is one of the wickedest emblems humanity has conceived: the hammer and sickle.

For three generations, the badge of the Soviet revolution meant poverty, slavery, torture and death. It adorned the caps of the chekists who came in the night. It opened and closed the propaganda films which hid the famines. It advertised the people's courts, where victims of purges and show-trials were condemned. It fluttered over the re-education camps and the gulags. For hundreds of millions of Europeans, it was a symbol of foreign occupation. Hungary, Lithuania and Moldova have banned its use, and various former communist countries want it to be treated in the same way as Nazi insignia.

Yet here it sits on a poster in the European Commission, advertising the moral deafness of its author (I hope that's what it is, rather than lingering nostalgia). The Bolshevik sign celebrates the ideology which, in strict numerical terms, must be

reckoned the most murderous ever devised by our species. That it can be passed unremarked day after day in the corridors of Brussels is nauseating.

Daniel Hannan is a writer and journalist, and has been Conservative MEP for South East England since 1999. He speaks French and Spanish and loves Europe, but believes that the European Union is making its constituent nations poorer, less democratic and less free.

SBS RADIO

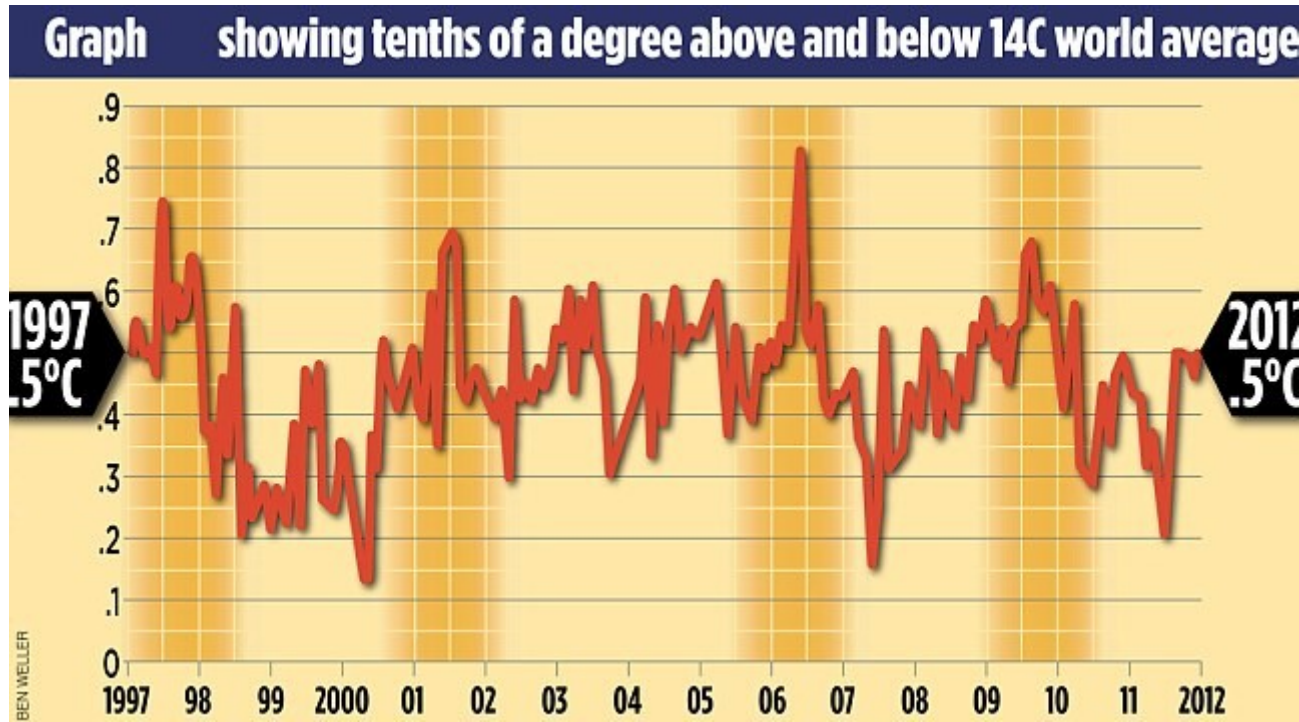
Vysílá v češtině každý čtvrtek ráno od 9 do 10 hodin Sydney FM 97.7 a AM 1107 a Canberra FM 105.5; v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3	Canberra	FM 105.5
Darwin	FM 100	Hobart	FM 105.7	Melbourne	FM 93.1 a AM 1224
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3	Sydney	FM 97.7 a AM 1107
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7		
Slovensky:	Adelaide	FM 92.9	neděľa v 9.00 hodin		
	Brisbane	AM 1053	utorok o 13.30 hodin		

Global warming stopped 16 years ago, reveals Met Office report quietly released... and here is the chart to prove it

David Rose Daily Mail 14 October 2012

- The figures reveal that from the beginning of 1997 until August 2012 there was no discernible rise in aggregate global temperatures
- This means that the 'pause' in global warming has now lasted for about the same time as the previous period when temperatures rose, 1980 to 1996

The world stopped getting warmer almost 16 years ago, according to new data released last week.

The figures, which have triggered debate among climate scientists, reveal that from the beginning of 1997 until August 2012, there was no discernible rise in aggregate global temperatures.

This means that the 'plateau' or 'pause' in global warming has now lasted for about the same time as the previous period when temperatures rose, 1980 to 1996. Before that, temperatures had been stable or declining for about 40 years.

The new data, compiled from more than 3,000 measuring points on land and sea, was issued quietly on the internet, without any media fanfare, and, until today, it has not been reported.

This stands in sharp contrast to the release of the previous figures six months ago, which went only to the end of 2010 – a very warm year.

Ending the data then means it is possible to show a slight warming trend since 1997, but 2011 and the first eight months of 2012 were much cooler, and thus this trend is erased.

Some climate scientists, such as Professor **Phil Jones**, director of the Climatic Research Unit at the University of East Anglia, last week dismissed the significance of the plateau, saying that 15 or 16 years is too short a period from which to draw conclusions.

Others disagreed. Professor **Judith Curry**, who is the head of the climate science department at America's prestigious Georgia Tech university, told The Mail on Sunday that it was clear that the computer models used to predict future warming were 'deeply flawed'.

Even Prof Jones admitted that he and his colleagues did not understand the impact of 'natural variability' – factors such as long-term ocean temperature cycles and

changes in the output of the sun. However, he said he was still convinced that the current decade would end up significantly warmer than the previous two.

The regular data collected on global temperature is called Hadcrut 4, as it is jointly issued by the Met Office's Hadley Centre and Prof Jones's Climatic Research Unit.

Since 1880, when worldwide industrialization began to gather pace and reliable statistics were first collected on a global scale, the world has warmed by 0.75 degrees Celsius.

Some scientists have claimed that this rate of warming is set to increase hugely without drastic cuts to carbon-dioxide emissions, predicting a catastrophic increase of up to a further five degrees Celsius by the end of the century.

The new figures were released as the Government made clear that it would 'bend' its own carbon-dioxide rules and build new power stations to try to combat the threat of blackouts.

At last week's Conservative Party Conference, the new Energy Minister, **John Hayes**, promised that 'the high-flown theories of bourgeois Left-wing academics will not override the interests of ordinary people who need fuel for heat, light and transport – energy policies, you might say, for the many, not the few' – a pledge that has triggered fury from green activists, who fear reductions in the huge subsidies given to wind-turbine firms.

Flawed science costs us dearly

Here are three not-so trivial questions you probably won't find in your next pub quiz. First, how much warmer has the world become since a) 1880 and b) the beginning of 1997? And what has this got to do with your ever-increasing energy bill?

You may find the answers to the first two surprising. Since 1880, when reliable temperature records began to be kept across most of the globe, the world has warmed by about 0.75 degrees Celsius.

From the start of 1997 until August 2012, however, figures released last week show the answer is zero: the trend, derived from the aggregate data collected from more than 3,000 worldwide measuring points, has been flat.

Surprising: News that the world has got no warmer for the past 16 years will come as something of a shock. This picture shows drifting ice in Canada

Not that there has been any coverage in the media, which usually reports climate issues assiduously, since the figures were quietly release online with no accompanying press release – unlike six months ago when they showed a slight warming trend.

The answer to the third question is perhaps the most familiar. Your bills are going up, at least in part, because of the array of 'green' subsidies being provided to the renewable energy industry, chiefly wind.

They will cost the average household about £100 this year. This is set to rise steadily higher – yet it is being imposed for only one reason: the widespread conviction, which is shared by politicians of all stripes and drilled into children at primary schools, that, without drastic action to reduce carbon-dioxide emissions, global warming is certain soon to accelerate, with truly catastrophic consequences by the end of the century – when temperatures could be up to five degrees higher.

Hence the significance of those first two answers. Global industrialization over the past 130 years has made relatively little difference.

And with the country committed by Act of Parliament to reducing CO₂ by 80 per cent by 2050, a project that will cost hundreds of billions, the news that the world has got no warmer for the past 16 years comes as something of a shock.

It poses a fundamental challenge to the assumptions underlying every aspect of energy and climate change policy.

This 'plateau' in rising temperatures does not mean that global warming won't at some point resume.

But according to increasing numbers of serious climate scientists, it does suggest that the computer models that have for years been predicting imminent doom, such as those used by the Met Office and the UN Intergovernmental Panel on Climate Change, are flawed, and that the climate is far more complex than the models assert.

'The new data confirms the existence of a pause in global warming,' Professor Judith Curry, chair of the School of Earth and Atmospheric Science at America's Georgia Tech university, told me yesterday.

'Climate models are very complex, but they are imperfect and incomplete. Natural variability [the impact of factors such as long-term temperature cycles in the oceans and the output of the sun] has been shown over the past two decades to have a magnitude that dominates the greenhouse warming effect.

'It is becoming increasingly apparent that our attribution of warming since 1980 and future projections of climate change needs to consider natural internal variability as a factor of fundamental importance.'

Professor Phil Jones, director of the Climate Research Unit at the University of East Anglia, who found himself at the centre of the **'Climategate' scandal** over leaked emails three years ago, would not normally be expected to agree with her. Yet on two important points, he did.

The data does suggest a plateau, he admitted, and without a major El Nino event – the sudden, dramatic warming of the southern Pacific which takes place unpredictably and always has a huge effect on global weather – 'it could go on for a while'.

Like Prof Curry, Prof Jones also admitted that the climate models were imperfect: 'We don't fully understand how to input things like changes in the oceans, and because we don't fully understand it, you could say that natural variability is now working to suppress the warming. We don't know what natural variability is doing.'

Yet he insisted that 15 or 16 years is not a significant period: pauses of such length had always been expected, he said.

Yet in 2009, when the plateau was already becoming apparent and being discussed by scientists, he told a colleague in one of the Climategate emails: 'Bottom line: the "no upward trend" has to continue for a total of 15 years before we get worried.'

But although that point has now been passed, he said that he hadn't changed his mind about the models' gloomy predictions: 'I still think that the current decade which began in 2010 will be warmer by about 0.17 degrees than the previous one, which was warmer than the Nineties.'

Only if that did not happen would he seriously begin to wonder whether something more profound might be happening. In other words, though five years ago he seemed to be saying that 15 years without warming would make him 'worried', that period has now become 20 years.

Meanwhile, his Met Office colleagues were sticking to their guns. A spokesman said: 'Choosing a starting or end point on short-term scales can be very misleading. Climate change can only be detected from multi-decadal timescales due to the inherent variability in the climate system.'

He said that for the plateau to last any more than 15 years was 'unlikely'. Asked about a prediction that the Met Office made in 2009 – that three of the ensuing five years would set a new world temperature record – he made no comment. With no sign of a strong El Nino next year, the prospects of this happening are remote.

Why all this matters should be obvious. Every quarter, statistics on the economy's output and models of future performance have a huge impact on our lives. They trigger a range of policy responses from the Bank of England and the Treasury, and myriad decisions by private businesses.

Yet it has steadily become apparent since the 2008 crash that both the statistics and the modelling are extremely unreliable. To plan the future around them makes about as much sense as choosing a wedding date three months' hence on the basis of a long-term weather forecast.

Few people would be so foolish. But decisions of far deeper and more costly significance than those derived from output figures have been and are still being made on the basis of climate predictions, not of the next three months but of the coming century – and this despite the fact that Phil Jones and his colleagues now admit they do not understand the role of 'natural variability'.

The most depressing feature of this debate is that anyone who questions the alarmist, doomsday scenario will automatically be labelled a climate change 'denier', and accused of jeopardising the future of humanity.

So let's be clear. Yes: global warming is real, and some of it at least has been caused by the CO₂ emitted by fossil fuels. But the evidence is beginning to suggest that it may be happening much slower than the catastrophists have claimed – a conclusion with enormous policy implications.

Read more: <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2217286/Global-warming-stopped-16-years-ago-reveals-Met-Office-report-quietly-released--chart-prove-it.html#ixzz29LIDqWdG>

Česká příjmení Divad (temere.com) 9. 01. 2005 (Pokračování)

V České republice je přes 13.500 lidí, jež ve svých dokladech mají napsáno příjmení **MAREŠ** a jsou tak co do počtu v pomyslném žebříčku příjmení na 49. místě. Současně pak jsou čtvrtým nejčastějším příjmením od „M“. V poměru k nejčastějšímu příjmení Novák jsou 5,6 Nováků na jednoho Mareše.

Příjmení Mareš je odvozeno od křestního jména Marek. Marek je jméno jednoho z evangelistů, tedy autora, který spolu s dalšími evangelisty, vytvořil základ druhé části knihy knih Bible, zvané Nový zákon (evangelium podle slovníku cizích slov se rovná dobrému poselství, zprávě, zvěstování) a svatého Marka Křivina Chorvata, který byl umučen Maďary na Slovensku a jednoho z papežů, který se na trůně církve příliš „neohřál“, neboť jako papež působil necelý rok.

Ze známých lidí, nesoucích toto příjmení můžeme jmenovat Františka Mareše (1857-1941, lékaře- fysiologa, ale zároveň i příznivce učení filosofa Kanta. Zabýval se zejména otázkami metabolismu, a své znalosti sepsal do čtyřdílného svazku Fysiologie. Byl profesorem lékařské fakulty Karlovy university. Dalším Marešem, o kterém bychom se měli zmínit je Jaroslav Mareš, divadelní a filmový herec, představitel mladé generace, ať kladné či záporné, hlavně v éře černobílého filmu (Siréna, Předtucha, Černý prapor a další). Karel Mareš (1898-1960), diplomat, brigádní generál, účastník prvního i druhého odboje. V Anglii byl velitelem 311 československé bombardovací perutě. V komunistické éře, tak jako mnozí jiní letci ze západní fronty, byl perzekuován, následně pak rehabilitován. Karel Mareš, herec, choreograf, semaforový režisér a hudební skladatel (Tam za vodou v rákosí....). Ze sportu pak je znám Vojtěch Mareš, házenkář, člen vítězného družstva z mistrovství světa 1967. Jan Antonín Mareš (1719-1794), virtuóz na lesní roh a violončelista. Od r. 1748 žil v Rusku, kde zorganizoval tzv. „rohovou“ hudbu (orchestr lesních rohů, sestavený z velkého počtu temperovaných lesních rohů, kdy každý hráč vyluzoval pouze jeden tón. Václav Mareš byl hercem pražského divadla S. K. Neumanna (dnes divadlo pod Palmovkou) a hrál i ve filmech (Případ mrtvých spolužáků) a v televizi.

Místopisně ze základu příjmení Mareš se odvozuje Maršíkov v okrese Šumperk, známý je Maršov, který je na několika místech, nejen Čech, ale i Moravy nebo pětkrát místní jméno Maršovice, a nebo u Tachova Maršovy Chody. U Jablonce nad Nisou je Maršovická vrchovina, již vévodí 743 m vysoký Maršovický vrch. U Jindřichova Hradce pak je Maršovická pahorkatina. Ale od jména Mareš jsou odvozeny i místopisně názvy související s vodou, jako je Maršovský potok, nebo u Jihlavy 20ti hektarový Maršovský rybník.

V našem pomyslném žebříčku nejčastějších přísloví je na padesátém místě příjmení **SÝKORA**. Všichni víme, že sýkora je pták z čeledi sýkorovitých a v našich zemích žije sedm druhů sýkorek a to koňadra, modřinka, úhelniček, parukářka, babka, sýkora azurová a sýkora lužní. A není třeba snad ani připomínat, že i od těchto druhových jmen vznikala další příjmení, i když odlišná od toho původního Sýkora. Máme na mysli příjmení jako Koňar, vzniklé z koňadry, Modráček, které bylo odvozeno od modřinky a třeba i Uhlíř, které mohlo být odvozeno od úhelníčka. Také Minařík mohlo být odvozeno od mlynaříka. Příjmení pojmenovaných po ptácích je u nás však povícero. Například příjmení Slavík, Čáp, Vrabec i Brabec a další.

Vraťme se však k příjmení Sýkora, které je našim dnešním hlavním tématem. Příjmení Sýkora je tedy 50. nejrozšířenějším příjmením u nás a je pátým příjmením od písmene „P“. V České republice je více než 13.000 nositelů a nositelek tohoto

jména. Příjmení Sýkora může být odvozeno od tělesných nebo duševních vlastností, a nebo může patřit do kategorie podle původu. To tehdy, když lidé se třeba přestěhovali jinam z vesnic a městeček typu Sýkořic a jiných, dnes už zaniklých a neznámých míst podobného jména. Podobnost mezi malým ptáčkem sýkorkou a příslušnou osobou mohla být třeba jen malá, drobná postava, nebo že se někdo rád oblékal do pestrých oděvů, ale i proto, že byl čilý a hbitý jako sýkorky. Je možné, že to byla narážka i na hašteřivost, která se sýkorám také přisuzuje. Je však možné, že příjmení mohlo vzniknout i od toho, že se v minulosti ochráncům pořádku říkalo nejen „strnadi“, ale i „sejkorové“ a svou roli zde asi sehrála i jejich barvami hýřící uniforma. A dokonce mohlo příjmení Sýkora, Sejkora vzniknout od toho, že dotyčný měl rád sýkory, sejkory, což místně byly názvy malých kousků chlebového těsta, které se pekly před vkládáním chleba do pece, tedy jakési, dnešní mluvou řečeno, dalamánky. Ale „sejkory“ se na Vrchlabsku říká i bramborákům.

Ve středověké literatuře bychom našli i přísloví „těžko tomu sýkorovi, co pod vodou plave“, které však ani experti na český jazyk jednoznačně nevysvětlují, co to skutečně znamená. Ale dříve to bylo běžné přísloví. Možná že se jednalo o utonulého, ale proč ta sýkora, že? Jiným příslovím bylo že „střízlíček, ani malá sýkorka směšně by se k pštrosu přirovnávali“. Z geografických názvů pak můžeme jmenovat Sýkořice na Rakovnicku i u Semil. Známe také horu Sýkoř u Žďáru n/S, nebo 15ti hektarový rybník Sýkorník. Z příbuzných a od příjmení Sýkora odvozených jmen můžeme jmenovat např. Sejkora, Sekora O. (autor Ferdy Mravence a brouka Pytlíka), Sikora, Sýkora, Sykor, Sýkorka, Sýkorovský, Sýkorský a další.

Z významných lidí, nesoucích příjmení Sýkora bychom měli jmenovat Adolfa Sýkoru, houslistu a pedagoga Janáčkovy akademie muzických umění, jednoho ze zakladatelů slavného Janáčkova kvarteta. Zdeněk Sýkora pak je malíř a propagátor malířství, jež ke své tvorbě používá počítač. Z žen můžeme jmenovat Helenu Sýkorovou, televizní scenáristku, dramaturgyni pořadů pro děti a mládež. Neměli bychom zapomenout ani na Jaroslava Sýkoru, českého architekta známého např. začleňováním zemědělských staveb do přírodního prostředí a autora generelu oblasti v Praze vymezené ulicemi Těšnov, Poříčí, náměstí Republiky. Druhým architektem s příjmením Sýkora, ale křestním jménem Miloslav je architekt, člen předsednictva architektů, který projektoval plzeňská sídliště i sídliště v Rokycanech, nebo výstavní areál Ex-Plzeň. A neměli bychom zapomenout ani na Vojtěcha Sýkoru, českého historika.

Tak vážení čtenáři, v našem seriálu o příjmeních vyskytujících se v Čechách, na Moravě i ve Slezsku se dostáváme do druhé padesátky. Padesát českých příjmení jsme si již představili a dvojnásobek nás ještě čeká. A tím prvním z následující řady je jméno, v Čechách se poměrně hojně vyskytující, avšak zase příliš česky neznící. Ale málo platné v našem pomyslném žebříčku o příjmeních mu přináleží padesáté první místo. A tím příjmením je **MÜLLER**. Je rovněž pátým nejčastějším příjmením od písmene „M“. Dá se říci, že v České republice je více než 13.000 nositelů tohoto jména, které bylo převzato z němčiny. Vždyť německy Müller je v překladu mlynář.

Ostatně ani typicky české příjmení Mlynář není tak neobvyklé v české řeči, i když lidé s tímto příjmením je podstatně méně než lidí s příjmením Müller. Od příjmení Müller pak můžeme odvozovat další příjmení jako Miler, Milerský, Miller, Millera, Muler, Müller, Müllner, Mueller a další. A neměli bychom zapomenout ani na jméno jedné známé vinné odrůdy, tedy na víno Müller-Thurgau.

Příjmení Müller se zařazuje do okruhu jmen cizího původu, ale lze je zařadit i do okruhu příjmení vyplývajících ze stavu a zaměstnání, tedy dle druhu práce. Příjmení Müller a jeho varianty, jak jsme si již řekli, znamenají v překladu mlynáře a příjmení Müller je jedním ze sedmi čistě německých jmen, která nebyla počestěna z celkově 700 set takových příjmení. Za pozoruhodné pokládá Vl. Mates, český badatel v oboru příjmení, že český ekvivalent se do tabulky tří set nejrozšířenějších českých příjmení dostal pouze v nářeční podobě Minařík a připomeňme si, že nechvalně známý nositel tohoto jména plánoval vyhodit do povětří radiostanici Svobodná Evropa.

Pro zajímavost lze uvést, že Ottův slovník naučný uvádí 58 osob tohoto jména, ovšem včetně Čechů. Všimněme si tedy několika známých českých osobností, kteří mají příjmení Müller ve svých dokladech. Tak nejdříve můžeme jmenovat Františka Müllera (1835-1900), autora českého geodetického názvosloví. Dalším z Müllerů byl Gustav (1875-1946), český lékař, jeden ze zakladatelů oboru gynekologie

a porodnictví na Slovensku. Nezapomeňme ani na plavkyni, světovou rekordmanku na 100m znak z r. 1923 Jarmilu Müllerovou (1901-1944). Mezi vodními sportovci je znám i Otakar Müller, mistr Evropy v kategorii vodních kluzáků do 125 m². I když se nejedná o Čecha, přesto je nám znám Vlado Müller (1936-1996), slovenský herec, představitel „tvrdých chlapíků“. Nechvalně známý pak byl Miroslav Müller, z doby „panování“ Gustáva Husáka, všemocný pán nad oblastí kultury. A když jsme se zmínili o kultuře, neměli bychom zapomenout na Karla Müllera (1899-1977), českého malíře, grafika a ilustrátora. V oblasti kultury působil i Vladimír Müller (1904-1977), český novinář, divadelní a filmový dramaturg, prozaik, divadelní publicista a kritik. A jistě, kdybychom pátrali v archivech a encyklopediích, tak bychom jistě ještě pár lidí nesoucích příjmení Müller objevili.

U příjmení **TICHÝ** se jedná o 52. nejčastější příjmení v našich zemích a současně je nejrozšířenějším příjmením od „T“. V České republice je téměř 13.000 žen a mužů, kteří mají ve svých dokladech napsáno toto příjmení. Z význačných osobností bychom v první řadě měli připomenout Františka Tichého (1896-1961), významného českého malíře, grafika, ilustrátora a scénografa. Nejznámější jeho obrazy jsou z cirkusového prostředí, kde dokonale vystihl prostředí a atmosféru těchto zábavních podniků. Byl ovlivněn světovým lyrismem Seuratovým.

Dále můžeme jmenovat Zdeňku Tichou (1927-1984), literární historičku s jejím nejznámějším dílem „Cesta starší české literatury“ a neměli bychom zapomenout ani na Jana Husa Tichého, klavíristu, operního dirigenta s působením i v Národním divadle.

Slůvko tichý pak najdeme i v pořekadlech, jako „Tichá voda břehy mele“, nebo v úslovích „tichá smrt“, nebo „tichá domácnost“. Známá je i dětská hra na „tichou poštu“ a v době soukromého vlastnictví je i znám termín „tichý společník“. A což teprve trochu pejorativní název pro rybáře „tichý blázen“ a v době vánoční si jistě vzpomeneme na koledu „Tichá noc“. V geografii pak se běžně užívá pro Tichý oceán slůvko Tichomoří. Jsou známy i místopisné celky, jako Tichá u Českého Krumlova, nebo v okrese Nový Jičín. Na Benešovsku jsou to zase Tichonice a u Zlína Tichov. I vodní toky jsou pojmenovány jako Tichá v okrese Tachov, nebo známější Tichá Orlice. V okrese Frýdek-Místek pak je Tichava a Tichávka. Z odvozenin příjmení Tichý pak jsou odvezena i další příjmení jako Tich, Ticha, Ticháček, Tichák, Tichan, Tichař i Tichatschek, německý operní zpěvák, pocházející z Čech s poněmčeným českým příjmením, který byl přítelem Wagnera a jako první zpíval v operách Tannhäuser, nebo Lohengrin. Můžeme jmenovat i další odvozená příjmení jako Tichva, Tichavský, Tichay, Tichna, Ticho, Tichoň, Tichošlápek, Tichovský, Tiranský, Tišek nebo Tišnovský.

Příjmení Tichý je zařazováno do kategorie příjmení, která vznikala podle vlastností tělesných a duševních: Jistě že ne všichni předci byli učinění andílkové, kteří nezakřičeli, nicméně asi jejich největší vlastností byl klid a pohoda a jak je známo, v tom se křik nevyskytuje... Ve staročeštině, kdy převážná většina příjmení vznikala, hrálo dávání jmen podstatnou roli a tak přídavné jméno tichý mělo další řadu významů, jako že se jednalo o osobu dobromyslnou, krotkou, mírnou, pokojnou, neagresivní. Z toho vyplývá, že by vždy tedy mělo jít o osobu hodnou, slušnou, ale vezmeme-li v úvahu ono již citované rčení, že „Tichá voda břehy mele“, pak je tu i náznak poučení. Taková osoba by pak mohla překvapit i něčím negativním, a někdy se dokonce mohlo ukázat, že ony kladné vlastnosti mohly být jenom přetvářkou. Jsou však známy případy, že se jistě vlastnosti ironizovaly a tak mohl pan „Tichý“ být naopak rozeřvaným „hulvátém“. A jen pro zajímavost v době „módy“ humanismu byla do latiny převáděna i příjmení a tak je možné, že příjmení Mitos, nebo Mitiska byla ve svém prapůvodu vlastně příjmením Tichý. (Pokračování)

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

LISTOPAD-NOVEMBER 10. & 24.;

PROSINEC-DECEMBER 8.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

PERLY A PERLIČKY – sokolské i neškolské

Český národní svátek – pardon: dnes je to pouze svátek státní – byl **důstojně oslaven na českém velvyslanectví v Canbeře** v plném lesku a za četné účasti zástupců diplomatického sboru i českého krajanského živlu. Kdysi, za pana velvyslance Sládka, formální část oslavy probíhávala na půdě Nejvyššího soudu, a potom následovala pro české přítomné neformální recepce na půdě velvyslanectví v honosné čtvrti O'Malley. Pan velvyslanec Hynek Kmoníček dovedl znamenitě sloučit tuto dvojznačnost velmi originální representativní recepcí pro diplomaty i české účastníky na vzorně upravené půdě velvyslanectví a všichni si přišli na své. Mezi českými účastníky byli především členové canberského spolku Beseda, ale nechyběla ani redaktorka českého rozhlasu v Austrálii paní Ika de Detrichová, ani redaktor Novin pan Vratislav Bejšák v doprovodu své milé choti, a autora Svena Řehulky. I naše sydneyjská sokolská jednota byla jednota letos zastoupena čtyřmi členy. Po uvítání přítomných, po slavnostním projevu pana velvyslance, a po vyslechnutí hymny české i australské byla přítomným v angličtině provedena Havlova Audience. Lze s potěšením a obdivem konstatovat, že komunikační schopnost nynějšího pana velvyslance je vskutku bezmezná... Naštěstí ani letos dosud nedošlo ku společné oslavě vzniku státu s Rakouskem a Maďarskem, kdysi lehkověrně a neblaze předpovídané někdejším velvyslancem Chmielem... Sydneyjský konsulat České republiky samostatnou říjnovou vzpomínku pro Čechy letos neporádal, ale podílel se na sokolské oslavě, o které referujeme níže. Kdysi, ještě za úřadování generálního konzula Jaroslava Dolečka, bývala v Sydney konána representativní recepce v okázalých prostorách státního parlamentu pro diplomaty i krajanskou pospolitost. Hovořivali na ni s úctou i prominentní representanti australské vlády New South Walesu. Za jeho dnes již odešlého následovníka se to potom nějak strašidelně zvrhlo v jakoby čistě hospodskou záležitost nikoli nepodobnou ranní veselosti v krčmě Santa Puelo...

V Sydney byla **vzpomínka na osmadvacátý říjen** letos zahájena již přesně ve výroční den dopoledne, a to **na hřbitově Macquarie cemetery u hrobu** významného australského ministerského předsedy z první světové války **Billy Hughese**. Na uctění jeho památky vložili na jeho pomníček věnec oba čeští diplomaté, pan velvyslanec Hynek Kmoníček spolu s generálním konsulem panem Hani Stolinou, a tento pietní akt byl doprovázen proslovem pana velvyslance a rovněž paní Baumgartnerové – jinak zde v českých kruzích málo známé. Byla to totiž právě ona, kdo během studia přípravy své universitní disertační práce vysondovala, že Billy Hughes byl jediným australským politikem, který v roce 1939 odsoudil zrádné chování Francie a Británie, a také tehdejší australské vlády, za mnichovské krize vůči Československu. Billy Hughes se také zúčastnil v roce 1919 jako australský delegát podepsání versailleské mírové smlouvy, jejímž aktem byla také potvrzena československá samostatnost. Češi tudíž právě zásluhou upozornění paní Baumgartnerové díky splatili Billy Hughesovi zastání, jehož se jeho ústy kdysi, v oné kritické době, jinak prakticky osamocenému Československu dostalo. Panu velvyslanci budiž všechna čest, paní Baumgartnerové sláva.

Důstojná **oslava národního svátku** se tutéž neděli odpoledne konala **v sokolském Národním domě ve French's Forest**, a to za přítomnosti pana velvyslance, pana generálního konzula i slovenské velvyslankyně paní Evy Ponomarenkové a jejího chotě, a za hojně účasti české a slovenské pospolitosti. Pořad zahájil bratr starosta Jan Jelínek uvítáním přítomných; po krátkém úvodním projevu pana velvyslance promluvil vybranou řečí bratr Ivo Pšeničný. Vřele pronesenou recitací dvou básní nás všechny opět po dlouhé době potěšila Jana Reichová, a bratr Petr Čermák přečetl text provolání českých spisovatelů z jara 1917 tehdy adresovaného ustrašeným českým poslancům na rakouském říšském sněmu ve Vídni, a koncipovaného Jaroslavem Kvapilem. Recitace několika veršů se dokonce ujala s nárokem na vavřín i sestra jednatelka Marunka Daňková. K poslechu nám s vervou vyhrával několika-

členný slovenský orchestr, bohaté občerstvení bylo naservírováno sestrou místostarostkou Editou Berntsenovou a členkou výboru sestrou Evou Čermákovou, za pečlivého dozoru bratra starosty i dalších pomocníků. Nu, byl to opět jednou velmi zdařilý osmadvacátý říjen, a kdybych měl povědět, co se mi zamlouvalo, nerozpakoval bych se. Dobrá organizace, pohoda a úsměvy, vysoká úroveň všech projevů, opětná přátelská přítomnost manželů Reichových, nijak nelíčená dobrá vůle přítomné paní slovenské velvyslankyně, a spontánní projevy slovensko - české pospolitosti všech účastníků. Že nefungoval mikrofon? To je přece již tradičním doprovodem československých podniků.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Zde přinášíme snímek upomínkové pamětní plakety, věnované vdovou pana Fridolína Čtvrtečky, kterou nám předal bratr Bohouš Šárka. Plaketa je umístěna mezi ostatními memorabiliemi Sydneyské jednoty ve vitrině situované v prvním patře na chodbě do společenských prostor našeho Národního domu.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

I během celého tohoto právě uplývavšího roku se o naši občasnou nedělní zábavu a poučení oblíbené **kino Ponrepo** bratra Čermáka tužilo, jakoby se chtělo obzvláště blýsknout v letošním výročním sokolském roce. V srpnu jsme se dívali na již dobře a dlouho známý český snímek „Vesničko má středisková“. Nijaký umělecký zázrak to jistě není, ale je to film pozoruhodný. Film dobře zrežirovaný a dobře zahráný. Pozoruhodný také i krotkými náznaky kritiky poměrů v zemědělských družstvech. Netřeba ani zdůrazňovat – Nečeť by si na tomhle filmu ani nevrzнул, ani by nevytušil, oč vůbec vlastně běží. Bratry Slováky, jako plavce na téže vratké a již teď dávno ztroskotané lodi, bych z toho nepochopení samozřejmě vyjmul... Koncem září nás bratr Čermák počastoval filmovou komedií z roku 1977. Dílo nesoudružské, nesocialistické, spíše únik od plánované skutečnosti. „Co takhle dát si špenát,“ je vlastně spíše výsměchem plánování. Oficiálně se v laboratořích pilně, byť neúspěšně, pracuje na vynálezu omlazovacích prostředků, v jednom hotelu ale kuchař dovede předkládat hostům špenát, a proměnit dospělě v děcka. Bohapustá komedie to je, ale divák se pobaví a zasměje... V říjnu přineslo Ponrepu záznam divadelní komedie „Hrdý Budžes“. Nezasvěcencům se to musí jevit jako poněkud nesrozumitelný skeč a kritika poměrů za normalizace. Už to nebyly tresty smrti, jen omezenost normalizačních hlupců, a jejich z Moskvy podpíraná diktatura v naší zemi...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Na půdě sokolského Národního domu v Sydney se v říjnu opět dětem představila **loutkářka Lenka Muchová**. Se spolupracovnicí pohybovala na svém divadelku loutkami, zatímco její australská kolegyně anglicky pronášela vhodný doprovod. Dětem se Lenčino letošní vystoupení samozřejmě opět zamlouvalo a jsem si jist, že i na její další produkci jich přijde do sokolovny hezké klubko obdivovatelů.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

I tento rok nám připomenul pěknou snůšku výročních dat – a bezpochyby jsme jich i celou kupu pominuli. Co měsíc, ba i co týden, to výročí, co výročí, to reminiscence...

Snad bychom ale měli alespoň pár slovy vzpomenout uplynutí dvou set let od **katastrofální vojenské porážky císaře Napoleona utrpené roku 1812** jeho, do té doby neporaženou a zdánlivě neporazitelnou, „grande armée“ na zasněžených zimních pláních carského Ruska. Táhlo se tam nonsalantně s kokardami a vlajicemi prapory, a potom najednou hotová spoušť. Napoleon si během několika let po francouzské revoluci podmanil prakticky celou Evropu. Ač byl on sám absolutním diktátorem, s Marseillaisou a francouzskými barvami revoluce přece jen pronikaly do evropských zápečí jen závaný nových svobod. Kromě mohutné ostrovní velmoci Anglie a mocného kontinentálního kolosu Ruska ležela u Napoleonových nohou vlastně celá Evropa. Jeho do té doby nepřemožená armáda v tom roce 1812 překročila v pohraničí Litvy řeku Němen, a za pochopitelného jáсотu polských vlastenců postupovala k Moskvě, jista si vítězstvím nad zaostalou carskou říší. Tlačila před sebou vrávorající byť dosud nezdolané ruské vojsko pod vedením generála Kutuzova. Pomalý a jakoby věčně ospalý, leč uvážlivý a všemi ruskými carskými i necarskými mastmi mazaný Kutuzov takticky ustupoval, vydal Napoleonovi hořící Moskvu, a dočkal se nakonec příchodu neocenitelného spojence – generála Zimy. Netrpělivý Napoleon mezitím v Moskvě s jistotou vyčkával Kutuzovovu nabídku kapitulace. Nikdy se jí však nedočkal, a nakonec mu nezbylo než nařídít své grande armée ponižující ústup zpět na západ. Pod tlakem partyzánských nájezdů ruské kavalerie, a hnán ruskou sněhovou kalamitou se nakonec žalostný zbytek grande armée doplrazil zpět k Němenu, a pak i do svým očím nevěřící Paříže. Napoleonovu vojenskou slávu pak záhy dorazily i armády anglo-pruské o dva roky později v bitvě u Waterloo, ale tam už bojovaly jen zbytky kdysi nepřemožitelných francouzských vojsk... Mírový „Videňský kongres“ svolaný na rok 1815 potom dotvrdil porážku francouzského vlivu a vytyčil osudy Evropy prakticky po celé další století, až do první světové války... Před dvěma sty lety tudíž zasáhla vojenská moc ruského obra do osudů celého evropského kontinentu, a vtiskla mu na velmi dlouhou dobu pečeť zaostalého zpátečnictví – do značné míry nikoli nepodobného osudu Evropy ve století dvacátém, kdy Rusko opět za pomoci generála Mrazu porazilo Hitlerův Drang nach Osten. Bitvou v ohbí Volgy ve Stalingradu pak byl sice před sedmdesáti lety vybojován začátek Hitlerova konce, bohužel ale i počátek ujařmení veliké části Evropy na několik dekád...

Říjnové vepřové hody opět proběhly v místnostech sydneyjské sokolovny velice úspěšně, ba snad daleko úspěšněji než kdy v minulosti. Bylo by vůbec možno, aby vepřové hody Čechů rozsetých po zeměkouli někde někdy úspěšně neproběhly? Je prý přece statisticky více než stoprocentně prokázáno, že vepřové hodování Čechů je – hned po jejich odvěkém lání všem vládám na pražském Hradě – nejoblíbenější českou kratochvílí... Avšak teď i minutku vážně. Ty říjnové hody se skutečně vydařily a jejich zorganizování bylo zřejmě promyšleno vrchním velitelstvím hodokvasu (VRVEHodem) do všech důležitých podrobností. V sokolovně se prý ku oslavě vepřových pamlsků sešlo na dobrých dvě stě hodovníků, a ti pak byli k vidění jak dole u stolu v rozlehlé cvičebně, tak nahoře v hořejší jídelně, ba i v hořejším salonku. Všechno toho večera hlaholilo pohodou a spokojeností. Vyřizování předplacených objednávek i úslužné roznášení jídel a odnášení použitého nádobí pohlednými číšnicemi a svižnými číšníky klapalo na výbornou. Distribuce byla diskrétně leč znalecky řízena z kuchyňské centrály pod odborným dohledem a železnou pravicí majitele balmainské restaurace La Bohème. Pivo několika druhů a hořkostí bylo lze zakoupit dole i nahoře, dole přímo od tam zvláště instalovaného čepu obsluhovaného usměvavou slečnou výčepní, a nahoře ze svatostánku samotného starosty bratra tradičně již očepicovaného Jana Jelínka. Prodejna pokrutin rovněž nezahálela. Hovor se živě vedl česky i slovensky, a to je nutno konstatovat s uspokojením a potěšením. Ba to, že pravděpodobně převládala jako hovorový jazyk v sokolovně slovenština, je přímo povzbuzující. K poslechu i k tanci se vesele vyhrávalo nahoře i dole - nahoře v salonku vyhrával i zvučně prozpěvoval bratr Bílík, a dole se střídal amplion se skutečným orchestrem prominentně zastoupený i opravdovou basou. Tančilo se tradičně i netradičně, podle stáří. Jídla dost a dost, pití dost a dost, zábavy dost a dost – a již dlouho nezaznamenala sokolovna tolik štěbetání. Vtírá se samozřejmě myšlenka, že by se měly vepřové hody konat alespoň čtyřikráte do roka. Ne-li bradla a vzpory na

kruzích, alespoň uzené, krkovičku, tlačenu, jitrničky a jelítka by mohla tělocvična vítat uprostřed pravého českého, slovenskočeského hodokvasu... Jak organizátoři, tak všichni vykonavatelé vepřohodových služeb si zasluhují udělení zlatých medailí. Dokonce i dovádívá přehršle drobotiny si přicházela na žíněnce vesele na své. Sestra místostarostka v nezvolněném klusu tu i onde, bratr starosta v hodnosti rozšafného výčepního, sestra jednatelka v křesílku u jednoho vchodu. Bratr pokladník v křesílku u druhého, a později s enigmatickým úsměvem ve vousatém líčku a obtěžkán pokladnickou aktovečkou napěchovanou hodovým výtěžkem cinkavých dukátů zářil pokladnickým štěstím. Nu prostě, triumf nad triumf. Opakovat, opakovat! Brzy opakovat ty hody doprovody!

V zářijovém čísle jsme ve Věstníku přinesli tři stránky zdařilých snímků z dětského maškarního karnevalu konaném v sokolském domě naší jednoty během sydneyjské „zimy“. Jako i za minulých dětských karnevalů byla účast těch malých i těch nejmenších s rodiči i prarodiči hojná a protkaná veselím. Tentokrát jsme byli svědky i soutěže masek, a jak bodování, tak výsledek byly sledovány s nemalým napětím. Neprozradíme ovšem, kdo vyhrál a kdo nevyhrál – a jistě uznáte, že z důvodů pochopitelných. **Dětský maškarní ples** se již stal jedním z nejpopulárnějších atrakcí naší sokolovny, a to především zásluhou nejen sestry místostarostky Edity Berntsenové, nýbrž i dalších obětavců, včetně sestry Evy Čermákové. Je samozřejmo, že i bratr starosta/sokolník Jenda Jelínek se podílel na přípravách i provedení. Jim i všem ostatním pomocníkům náleží zasloužené poděkování všech přítomných i nepřítomných. Vnučka sestry Berntsenové byla jednou z aktivních účastnic, ve svém maškarním odění se pyšně natrásala, a babička Edita se rozplývala několika nefalšovanými zářemi. I tento sokolský podnik byl protkán slovensko-českým hlaholem. Jen kdyby tak alespoň někteří z rodičů začali přivádět děcka do cvičení...

Český tenista, Moravan z Valašského Meziříčí **Tomáš Berdych**, opět v říjnu zaznamenal zasloužený úspěch. **Vyhrál totiž ve finále tenisového turnaje ve Stockholmu** v třísetovém souboji s Francouzem Tsongem. Zvítězil jen těsně, a k jeho prohře nechybělo mnoho. Morava je tedy v popředí české tenisové reprezentace – protože i oba další úspěšní čeští tenisté, Radek Štěpánek a Petra Kvitová, jsou Moravany – Štěpánek z Karviné a Kvitová z Fulneku.

K těm všem letošním výročím bychom ještě měli přidat datum dvou rozhodných bitev vítězně vybojovaných během druhé světové války, v nichž utrpěla německá armáda citelné porážky. První z těchto bitev vybojovali **Britové** proti italsko-německým jednotkám v severním **Egyptě u El Alameinu na podzim roku 1942**. Bylo to vlastně první vojenské vítězství Britů, a zapůsobilo velikým ohlasem po celé Němci okupované Evropě jako předzvěst vítězného konce. Nebyla to ještě porážka rozhodující, Britové však dokázali zabránit armádám nepřátel proniknout v Egyptě k suezskému kanálu. I když severní Afrika potom ještě dlouho zůstávala krvavým bojištěm, a v bitvách kolem Tobruku a Benghasi se psaly další kapitoly... Druhým výročím je **výročí bitvy u Stalingradu**. V té bitvě se karta definitivně obrátila proti německému tažení proti Rusku pod heslem Barbarossa. V několikaměsíčních lých bojích se Rusům podařilo zabránit Němcům překročit řeku Volhu. Rusům se podařilo nakonec Němce obchvátit ze severu a západu a vzít do zajetí čtvrtmilionovou německou armádu spolu s generálem von Paulusem, prvním německým generálem, který byl přinucen vzdát se Rusům. Několik měsíců po stalingradském vítězství, v létě roku 1943, pak byla vybojována největší tanková bitva v dějinách válek kolem středoruského Kursku. I tam byli Němci na hlavu poraženi, a Rusové je pak dohnali až na západ od Berlína... Jak El Alamein, tak i Stalingrad už dnes zapadají pomalu do zapomnění, ale my si přece jen připomeňme ty dvě významné bitvy, které tehdy rozhodly i o našem českém osudu...

Lovec perel Bojar

EXIL V AUSTRALSKÉM PROTINOŽÍ (6)

Bořek Šindler

NA OBZORU PLACHTA BÍLÁ

Vpadlo mi tam v tom Mosmanu snad něco do oka? Jak tam vůbec něco mohlo vpadnout? Mohlo nemohlo, vpadlo nevpadlo, zůstávalo to tam nějak trčet. Trčí dodnes. Věru to tam trčí. Proto bych se chtěl na Mosman dnes hned vrátit do té osudné Muston Street, kdy jsem tam v rukavicích se síťovou taštičkou a ananasem rozpačitě trčel za dokořán otevřenými dveřmi za nevázaného smíchu děvčete s bujnou černou čupřinou. Netrvalo to ale ani minutku a objevila se na scéně i usměvavá Lilka, Lilka Bermanová, štíhlá škrabalka brambor z mé první návštěvy u Fischlů ve Woollahře, den po mém vylodění z Orontes. Ta Lilka, kterou do Burwoodu večer doprovázet měl jasně vyhrazeno borec dívčích srdcí Franta Kříž. Lilka mě přivítala s velkou radostí, a obě ty holky mě hned vzápětí vtáhly do lůna své nové domácnosti. Rukavice jsem si sundal, sítkou s ananasem počastoval Lilku, a než jsem se nadál, seděl jsem za prostřeným kuchyňským stolem. Neseděl jsem v žádné kantýně, v žádné hlučné hospodě. Seděl jsem za stolem v prosté domácnosti se dvěma česky švitořícími děvčaty. Nebyl to svátek? Nebyla to rozkoš? ... Po obědě – a byly to karbanátky, doma smažené karbanátky s brambůrkem – po českém obědě, křepce a se sousedským halasem přihopkala další mladá Češka, a ta cottage byla najednou samá ženská. Samá česká ženská. Tři holky jako lusk. Všechny tři s hlubokým doživotním poznamenáním, a dvě z nich s poznamenáním viditelným. Lilka, měla číslo jí Němci vytetované v Osvětimi. Ta druhá, právě došlá Hanka Lípová, a s tou jsme se už poznali během mého prvního výletu v Sydney do zoologické zahrady, měla na předloktí stejnou vzpomínku na Osvětim. Ta třetí, ta čupřinatá, byla za války v terezínském ghettu, „jen“ v Terezíně, a byla to Plzeňačka... To se opět vyjevilo, jakoby jen mimochodem, z přátelské rozmluvy po obědě v prostorném pokoji. Z předních oken té pronajaté cottage byl nádherný výhled na moře, na otevřený vjezd pro lodi z oceánu do sydneyského přístavu... Pak i další luxus, odpolední káva. K odpolední kávě pak i bábovka. Bábovka! Bábovka v Austrálii! A s Lilkou jsme si kamarádsky přitom zapalovali cigaretku za cigaretkou. Cigaretky ale jen s Lilkou. Hovor se točil i o Trutnově, Lilčině rodišti, o Plzni, rodišti čupřinky, a o Holešovicích odkud pocházela Hanka, a stočilo se to docela přirozeně i na sousední Bubeneč. Nakonec i na Sydney, na Austrálii. Cože, tobě že se tu ještě pořád nelíbí? To myslíš vážně? Co se Ti tu, prosím Tě nelíbí?... A uvědomoval jsem si, že těm třem děvčatům připadám asi jako dokonalá cimprlína, jako nevděčný a rozhýčkaný bolestín. Tobě vadí nějaké to hrubší slovíčko o cizincích? To že ti tu vážně vadí? Nu, dávaly mi ty holky zabrat, a zabíraly rovnou do nosu. Už z dřívějšíka mi bylo jasno, že česká židovská společnost nesdílí názory nás ostatních Čechů, že narozdíl od nás, oni dovedou cenit svobodu v Austrálii mnohem intenzivněji, a že dovedou být Britům vděční za volnost jim v Evropě tak upíranou. To jsem poznal už z rozmluv s Fischlovými a s Tomem Lukem, ale teď jsem s tím svým cimprlínováním byl znovu zaskočen těmihle třemi mladými veselými děvčaty. A zastyděl jsem se, věru jsem se hluboce zastyděl. Vždyť být živ a chodit po světě je samo o sobě důvodem k radosti, ty blázínku...

No nic, Hanka si hověla na kanapi a pletla nebo háčkovala nějaký svetřík, my ostatní jsme se sesedli kolem stolku, oknem bylo vidět to moře, hovořilo se jen a jen česky, tři česká děvčata, najednou tři česká děvčata, bez fňukání, tři holky z Čech a jedna jako druhá jako řemen. Ta černá čupřina té Edity Lustigové zes Plzně té nezvyklé odpolední náladě nějak dodávala ještě dokonalejší šmrnc. Buhví jak k tomu došlo, ale Hanka Lípová hned že mi bude říkat Bořínku, a hned s tím i začala. Bořínku mi nikdo nikdy nikde neříkal, proti myslí mi to ale nebylo – a tak mně pak Hanka neprestala jmenovat po dlouhé desítky let, když už byla dávno vdaná, a když už byla mojí klientkou, leč nepředbíhat, jen to pero zadržet a nepředbíhat... K večeru jsme sešli jen pár kroků dolů na procházku podél pláže Balmoral, děvčata mě posadila na autobus, a že příští víkend musím zase do Mosmanu přijet, ale už v sobotu, že mohu přespat, místa že je dost a dost. Autobus mě dohrkal na Wynyard, z Wynyardu tramvaj do Randwicku – a najednou jsem se cítil v tom Randwicku sám a opuštěn. ... Začal jsem ale nahlížet, že i v Sydney by se dal přece jen překročit bludný kořen.

Moje každodenní plahočení ve Slazengerově továrně na tenisové rakety v sydneyjské Alexandrii pokračovalo na poněkud radostnější notě. Nemohl jsem se dočkat soboty. Dopolední sobotní výnosný „přesčas“ jsem sice neodřekl, ale v poledne jsem pádil domů do Randwicku, osprchoval se a hurá na Mosman. Cestou jsem na Wynyardu nakoupil pro kuchyni děvčat co mě jako svobodníka napadlo, peněz bylo už dost, a už jsem v Muston Street u dveří lomcoval zvonkem. Poobědvalo se, přišla opět Hanka Lípová a šlo se na Balmoral, na krásnou a klidnou balmorálskou plážinku. Zůstal jsem až do neděle večer, cottage prostorná opravdu byla... Tak potom časem moje víkendové exkurse nabyly na pravidelnosti. Místo v sobotu odpoledne jsem si pod bedlivým dozorem starostlivé paní Robinsonové pral a žehlil v pátek večer – platil jsem sice celou týdenní pensi – dvě guiney, pouhé dvě guiney – ale přes víkendy jsem se ukazoval jen u sobotní snídaně. Můj estonský kumpán naopak trávil víkendy v Randwicku ve starostlivé společnosti paní bytné...

Do Mosmanu o víkendech pravidelně docházel i František Kříž. V neděli se jezdilo na okolní pláže, samozřejmě tehdy jen autobusem. Bývala nás celá banda mladých. Lilka, Editka a Edita – připojovala se i Edita, Eda Druckerová, té se říkalo Eda nebo Edita, té plzeňské Editka. Tři děvčata se znala už z Terezína – bydlely tam spolu na pokoji, Edita, Editka a Eva Engelmanová. Plážových víkendových výprav se pravidelně zúčastňoval i Tom Luk, někdy i manželé Wachtlovi. Jen František Kříž a já jsme nebyli během války poznamenáni Davidovou hvězdou. Ti poznamenáni jako by nám byli ale ukazovali jak řešit rodinnou odloučenost, jak překonávat osamocení, jak se potýkat s cizím prostředím. Co se mně jevilo jako zhola nepřeklenutelná překážka, to byla pro ně všechny hotová sentimentální nicka, nicotka. Austrálie – to bylo jejich konečné osvobození, pevný bod úniku z evropských předsudků, zachování osobní svobody... Nádherné sluneční pohody na plážích jsme ovšem s mladistvým elánem užívali všichni společně plnými doušky. Nicméně oni, německou krutostí poznamenáni, konečnému vyhlazení uniklí, oni vdechovali sílu australské volnosti jako přívětivý pozdrav země nového zakotvení. Nehleděli na Austrálii jako na nevyprošenou a jím nevalně hostinnou výspu dočasného exilu. Oni začínali žít novým a pro ně radostným, radostnějším a plnějším životem emigrantů dosáhnuvších svého určitého cíle daleko za sedmi moři od macechy Evropy. Oni vlastně všichni do jednoho jen o ten vlásek - jen opravdu o ten vlásek – unikli osudu milionů nešťastníků německým šílenstvím vyvražděných ve vyhlazovacích táborech. A skoro všichni do jednoho ponechání jen sami sobě jen se vzpomínkami na vyhubené rodiny. Nechovali se tu ale jako bezradní ztrozkotanci, a měli se tu čile k světu. František Kříž a já jsme byli spíše bludičkami osudem vehnanými do úzkých, vehnanými z námi milované a vřele uctívané matky Evropy do nehostinného australského buše, s nejistou budoucností, na jakousi vedlejší kolej pronásledovaných běženců. Nechovali jsme se ale k sobě jako „my“ a „oni“, rozuměli jsme si vzájemně docela dobře, a přece jen jsme nějak táhli za jeden provaz – za provaz český. Česky se hovořilo jak když tím bičem mrská...

Lilka Bermanová byla jakousi osou, kolem níž se na Mosmanu v Muston Street všechno jakoby točilo. Byla o několik let starší než její spolunájemnice Edita Lustigová, a ujímala se domácího velení. V tom pronajatém polodomku se sobotu co sobotu večer scházivaly party společníků, ne vždy výlučně společníků jen česky mluvících. Přicházel i Pavel Zaideman, velmi mladý hoch s číslem na předloktí, a znovu jsem se tam potkal i s pianistou/harmonikářem Jirkou Hornerem. Klavír děvčata v domácnosti neměli, ale chromatika se málokdy během večera zastavila. Jirka znal a uměl zahrát kdeco... Jedlo se, popíjelo se, nikdy se ale nevypilo přes míru. Nikdo z účastníků se sice necítil vázán ortodoxními zákazy, míra se nicméně vždycky dokázala udržet v mezích spořádanosti. Sedělo se na židličkách, na polštářích, na lenoškách, postávalo se i polehávalo – nikdy ty sobotní večery ale nepřekračovaly jisté meze. Tehdy nebyla ještě doba požívání drog – jedinou drogou byly obyčejné cigarety a alkohol. Všichni se ale přesto bavili... Jednou tam někdo dovedl jednoho mladého v Kanadě právě dostudovávšího architekta – byl původem z Vídně a česky neuměl. Živě se ale bavil a rozprávěl plány jak přestavět Sydney, a vehementně kritizoval stavebnímu pokroku nepřátelsky nakloněné byrokratické tatíky z místních obecních úřadů. Tím neúprosným kritikem nebyl nikdo jiný než později proslulý reformátor australské architektury – Harry Seidler. To byl asi nejslavnější host oněch večerních sobot – přišel ale do té Muston Street jen jednou jedinkrát, pak zmizel na mnoho let z očí všech...

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Řeč se mluví a voda teče. Ale jak už to s tou naší češtinečkou je, ona to není jen ta voda nebo jen ta řeč. Ono se to dovede rozrůst a dovede to obrůst, obrůstat, ba snad i přerůst a přerůstat to dovede v hojnosti - dovede to prostě to, co právě ta mluva anglická nedovede a nikdy ani nedokáže. Voda, voděnka, vodička, vodnář, vodník, úvodí, závodí, vodnatý, vodový, zvodnět, zavodnit, zavodňovat, zvodnatělý, rozvodněný i rozvodnělý, rozvodí, vodovod, vodstvo, povodeň, vodováha, vodopád, vodotrysk, lodivod, povodí, vodárna, vodojem, vodka - ono by se toho slovního nánosu kolem té čistoulinké vody nakupilo hned buhví kolik. Snad i Vodňany by se sem vešly. A voda je prý vodou ve všech jazycích slovanských. Rozvod ale asi patří do jiného holubníku...

To tedy jenom kolem té vody voděnky. Jen tak jakoby ani vůbec nic jinak. A ta řeč? Nu, na první pohled zase jakoby nic, jakoby vůbec nic víc. Nic moc víc. Když se to ale vezme, kdyby se to vzalo kolem a kolem, ono by se toho asi objevilo víc. Možná i víc a víc. Řeč a říci - nebo i po havlovsku „řict“, to ale zní ohavně. Říci, péci, ztéci, obléci, téci, odříkat odříkávat, utéci, dosíci - proč jen si otesávat tu nádhernou a vrozenou košatost češtiny? Takže řeč a říci. Říkat. Říci a říkat, to jsou dva světy, jejichž samu existenci angličtina vůbec ani netuší. Odříci, odříkat. Odříkaného největší krajíc. A odříkat básničku. Odříkávat básničku. Zříci se. Zříkat se. Přeríci se, tedy přerěknout se a přeríkávat. Předříkávat. Uříci se. Jasně řečeno. Zlořečený. Dobrořečený. Zlořečit a dobrořečit. Nářečí valašské a nářečí chodské. Nařknout. Prořici. Řečnit. Řečňovat, dobrý řečník řeční, špatný jen řečňuje. Řečňování bylo jakousi specialitou bolševických kádrů, káderníků úderníků. Ti řečňovali a řečňovali a neříkali nikdy nic. Zařikávat. Zařici se. Podřici se. Nu, milí přátelé, jako by to byla všechno oslava toho našeho všemocného „ř“. Ono si to „ř“ takovou nějakou tu oslavu zaslouží a bylo už i na to českočeské písmenko složeno i mnoho veršů - pamatuji se, jak legendární český komik Ferenc Futurista kdysi v pražském radiu pronášel jistou oslavnou řeč, oslavné verše, a končilo to slovy „...a Jiřinu břitvou pak přeříz...“. Zpět ale ještě k té řeči. Bratři Slováci sice mají „reku“ a něco kolem, něčeho maloulínko kolem, ale když někdy zabrousí do jazyka českého, pletou si často slovesa „říkat“, „povídat“, „hovořit“ a „mluvit“. Hlavně to české „říkat“ a „mluvit“. Říkat, mluvit, povídat, povědět, hovořit, pravit, žvanit, kecat, klábosít, kafrat - ona to není jen řeč jako rozprávka, ono i to má svoje pravidla, svoje kouzla, svoje taje. Tudíž řeč se mluví a voda teče.

Všechno tohle povídání ale znovu a znovu osvětluje základní naši úvahu, že naše česká řeč je řečí ústrojnou. Její nikoli méně nebo více sousední řeč indoevropská, mluva anglická, ovšem během svého svébytného vývoje často, velmi často, vedla své kroky do cizích hnízd. Lze-li nazvat nějakou řeč strakou, nemůže to nebýt angličtina. Samozřejmě, řeči si mistrně a velice často vypůjčují od sousedů a o takovém vypůjčování a přenášení z jazyka do jazyka jsou napsány stovky tlustých knih - nutkalo mě to napsat, že o tom bylo sepsáno stovky bichlí, ale nepoužil jsem onoho slova pečlivě schovaného v našem přebohatém zásobníku. Ano, ovšem, řeči si jedna od druhé vypůjčují a navzájem se doplňují, leč takovou okatou strakovinu, zlodějnu, kterou dovedla čile provozovat - provozovat zcela bezostyšně - během svého vývoje angličtina, tak poletovat od hnízda k hnízdu jako dokonalá straka zlodějka, a olupovat kdeco od kdekoho, to dokázala snad jen právě angličtina. A při srovnávání způsobu doplňování slov v tom kterém jazyce právě vyniká mluva anglická jako řeč, která jakoby neuměla tvořit nová slova ústrojně z vlastních zásob, a uchyluje se dost nestydatě ku přisvojování si slov z jiných jazyků. A Čeština? Čeština slyne v onom ohledu naopak svojí ústrojností. Čeština se pyšní způsobem svého vytváření nových potřebných slov. Nu, i ona si něco přisvojí tu i onde, ani ona se nehonosí naprosto čistounkým štítem majetkové nevinnosti, však právě v těchto dobách si zcela nápadně byť poněkud nenápaditě přisvojuje výrazy anglické, tedy dnes angličtinou používané, jí jako notorickou mezinárodní jazykovou strakou kdysi třeba očividně zcizené zhruba v trojúhelníku mezi Malou Asií, Sevillou a Berlínem. Český jazyk dovede jednoduše vyrábět na objednávku a na počkání všechno potřebné z vlastních řečových zásob, ze své bohaté výrazové zásobárny. I když se dnes někdy zdá, že si osvojuje z angličtiny přebírat i slova kdysi angličtinou z jiných jazyků odcizená...

Čím si ta naše čeština slouží v tom procesu doplňování a vytváření slovních novinek? Slouží si obratně tím i oním. Dokonce i naše vlastní tělesná stránka dovede posloužit

jako jedno z oddělení toho jejího nepřeborného zásobníku. Noha? I ta dovede posloužit. Posloužit velmi vděčně a bohatě. Nohavice, nohavičky, nohatost, nohatý. Ponožka. A těch sokolských pomůcek – snožit, snožmo, přinožit, zanožit, unožit! Ruka? Ručka, ručička. Rukavice, rukavička. Rukávník, rukávec. Rukodělný. Ruční. Ručník. Příruční slovník. Příručka. Příručí. Záruka, zaručit, zaručit se. Zaručeně. Zručný. Zručně. Poručit, poroučet. Poručník. Poručík. Rukověť. A paže? Pažba. A opět celý kusanec sokolského názvosloví jako připážit, zapažit, upážit, vzpažit. A to byly zatím jen končetiny, okončetiny. A co třeba krk, hrdlo? Nákrčník, krčit, skrčit, skrčit se, skrčenec, skrčený, krkovička, krkat, krknout, krkavec, krkavčí. Náhrdelník, hrdelní trest, hrdlořez a Hrdlořezy, hrdlit, hrdlička. Vsadil bych se ale, že hlava, naše česká a tvrdá palice, vydá takových nějakých dvacet na ni dovedně postavených slovíček, dvaceti jejich výhonečků. Dvacet? Nepřeháníme? Nu, vsadme se, jen se vsadme. Takže hlava. Hlávka zelí. Hlavička míčová. Hlavní věc. Úhlavní nepřítel. Pohlaví ženské i mužské. Pohlavní cit. Záhlaví. Koňská ohlávka. Podhlavník. Hlavolam sestry jednatelky. Rybka hlavatka. Svěhlavost třídního nepřítele. Svěhlavý, svěhlavec a Svěhlavička jako české literární dílo. Hlaveň pušky. Hlavně si ale teď spočítejme, kolik už těch odvozenin máme – že by toho bylo zatím jen sedmnáct? Hlavice, hlavatý, hlavcovitý, hlavcový. Hlaváč – ovšemže, paní Hlaváčová! Mistr Kamil – Cam – Hlaváč. Po prohrané bitvě se dal nepřítel na bezhlavý útěk. Bezhlavě prášil k Neumětelům... Tvrdohlavě odmítal, jeho tvrdohlavost nezná mezí. Tvrdohlavec je to! Synek utržil od holohlavého a rozdurděného otce pohlavek, záhlavek. Pouhá holohlavost není dostatečným právním důvodem k rozvodu. Sedmihlavá saň se na princeznu litě sápala. Dvouhlavý rytíř v noci obcházel temnělý hrad. Ve sbírce on má i překrásného zlatohlávka. Dvouhlavňová ručnice byla sensací honu. Pohlavár pokynul lehce rukou, a pečeně byla v tu ránu rozkrojena. Ano, jsou prý i dvoupohlavní individua. Abychom je zde neopomenuli, Psohlavci stráží šumavské přechody hor do Bavorska. Nuže, napočítal jsem dobře? Nedopočítal jsem se nebo snad i přepočítal? Je jich už přes dvacet, těch odvozenin? Bylo by snad možno uvést zde i chorvatského „poglavníka“, bodrého to slovanského válečného druha Adolfa Hitlera. Omezme se však už ale jen na poletujícího bělohlávka. Nechme pro dnešek drbohlavy, vrtilhlavy a hlavouny stranou. Jen snad ale přece jen malou stížnůstku. S českým srdcem je to dost na pováženou. Ono sice tiká, tiká, ale nijak se nepřetikává. Srdce, srdečně, srdeční, srdnatě, srdnatý, osrdí... osrdí a dál už mi to nijak moc nejde. A což teprve mozek. Mozek je mezek, s ním se vůbec nepohne. Jen si to zkuste. Raději tedy zatím setrvejme u té štědré, štědrě otevřené české palice, hlavy. Ta holt ví, jak na tu ústrojnost, když ji požádáme doplnit zásobník.

Měl bych teď to pero už položit. Ale nějak mi to nedá, nějak na mě ťukají ty české příslovce. Ty dvojité příslovce. Jako krátko a krátce, však už i o tom byla jednou delší řeč. Dlouho i dlouze. Tenounce, tenoulinec i tenounko. Kraťounko, kraťounce, kraťoulince. Šikmo i šikmě. Hladko i hladce, hladounko i hladounce. Dole i dolů. Nahoře i nahoru. Někdy se to pádem řídí, jindy se to pádem neřídí. Lehko i lehce – to s žádným pádem přece nesouvisí, prostě lehko i lehce, lehýnko, lehýnce. To nezvládají ani naši rodní bratři z Podtatier! A oni zvládávají ledasco! Nu zakončeme si to všechno blahou úvahou, že příslovce dvojí formy zná asi jen ta čeština. Ta česká továrna na ústrojnost...

„Demokratické zriadenie doplatí na to, že bude chcieť vyhovieť všetkým. Chudobní budú chcieť časť majetku bohatých a demokracie im to dá. Mladí budú chcieť práva starých, ženy budú chcieť práva mužov, a cudzinci budú chcieť práva občanov a demokracie im to dá. Zločinci budú chcieť obsadiť verejné funkcie a demokracie im to umožní. A keď zločinci demokracii nakoniec ovládnu, pretože zločinci od prírody bažia po pozíciách moci, vznikne tyrania horšia, ako dokáže najhoršia monarchia alebo oligarchia.“

Sokrates